

Hallituksen esitys Eduskunnalle veronkantolaiksi sekä laeiksi valmisteverotuslain 36 §:n ja ajoneuvoverolain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi nykyisen veronkantolain korvaava uusi veronkantolaki. Laki sisältäisi veron kantoa ja perintää koskevat säännökset. Perustuslain edellyttämällä tavalla lakiin sisällytettäisiin säännökset, jotka nykyisin ovat veronkantoasetuksessa ja ministeriön päätöksissä. Valtuutussäännöksiä tarkennettaisiin, ja lakiin siirrettäisiin niitä koskevat perussäännökset. Samoin otettaisiin huomioon valtion maksuliikkeen uudelleenjärjestelyistä johtuvat muutokset sekä muun lainsäädännön muuttamisesta aiheutuvat muutokset veronkantolakiin. Lain rakennetta eheytetäisiin ja sanamuotoja yhdenmukaistettaisiin.

Lisäksi esityksessä ehdotetaan muutettavaksi valmisteverotuslakia siten, että jos rahalaitos ei ole siirtänyt vastaanottamiensa verovaroja määräajassa tullilaitoksen tilille, viivästyskorko määräytyisi veronkantolaissa olevan säännöksen mukaisesti.

Ajoneuvoverolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että ajoneuvoveron maksuunpantava vähimmäismäärä laskettaisiin 17 eurosta 10 euroon. Lisäksi ajoneuvoverolakiin ehdotetaan tehtäväksi eräitä teknisiä muutoksia.

Lait ovat tarkoitettut tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun ne on hyväksytty ja vahvistettu.

SISÄLLYSLUETTELO

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ	1
SISÄLLYSLUETTELOYLEISPERUSTELUT	2
YLEISPERUSTELUT	3
1. Nykytila ja sen arviointi	3
2. Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset	4
2.1. Veronkantolaki	4
2.2. Valmisteverotuslaki	6
2.3. Ajoneuvoverolaki	6
3. Esityksen vaikutukset	6
4. Asian valmistelu	6
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT	6
1. Lakiehdotusten perustelut	6
1.1. Veronkantolaki	6
1 luku. Yleiset säännökset	6
2 luku. Veron maksaminen	7
3 luku. Maksujen siirto veronkantoviranomaiselle	7
4 luku. Maksun tai muun suorituksen käyttäminen veron suorituksi	8
5 luku. Veron palauttaminen	9
6 luku. Veronkuittaus	10
7 luku. Verojen perintä	11
8 luku. Vastuu verosta	11
9 luku. Kansainvälinen verovarojen siirtäminen	12
10 luku. Erinäiset säännökset	12
1.2. Valmisteverotuslaki	13
1.3. Ajoneuvoverolaki	13
2. Voimaantulo	14
3. Säättämisjärjestys	14
LAKIEHDOTUKSET	15
Veronkantolaki	15
valmisteverotuslain 36 §:n muuttamisesta	25
ajoneuvoverolain muuttamisesta	26
LIITE 1	27
RINNAKKAISTEKSTIT	27
valmisteverotuslain 36 §:n muuttamisesta	27
ajoneuvoverolain muuttamisesta	28
LIITE 2	30
veronkannosta	30

YLEISPERUSTELUT

1. Nykytila ja sen arviointi

Veronkantolaki (611/1978) ja veronkantoasetus (903/1978) sisältävät yleiset säännökset verojen kantamiseen liittyvästä menettelystä. Säännökset koskevat veron kantoa, perintää ja palauttamista. Veronkantolakia sovelletaan muun muassa valtionveroon, kunnallisveroon, kirkollisveroon, perintö- ja lahjaveroon, arvonnalisäveroon sekä ennakkoperintään. Veronkantolain säännösten mukaan voidaan kantaa myös muita veroja ja maksuja, joista niin erikseen säädetään. Useassa laissa olevan viittauksen mukaan veronkantolain sekä sen nojalla annettuja säännöksiä ja määräyksiä sovelletaan joko sellaisenaan tai soveltuvin osin. Lakia sovelletaan toissijaisena siten, että jos muussa laissa säädetään veronkantolain säännöksistä poikkeavasti, noudatetaan sen lain säännöksiä.

Veronkantoaissa säädetään siitä, mihin verot voidaan maksaa ja milloin ne katsotaan ajallaan suoritetuiksi. Verovelvolliselta kannetut ja perityt samoin kuin oma-aloitteisesti suoritettavat verot käytetään veronkantoaissa säädettyssä järjestyksessä verojen, korkojen sekä veronlisäyksiä ja -korotuksien suorittamiseksi. Veronkantoaissa säädetään veronkuittauksen edellytyksistä, kuittausjärjestyksestä ja menettelystä, jota veronkuittauksessa tehtäessä noudatetaan. Laissa säädetään verojen perintäkeinoista ja perintätoimista sekä verovastuuseen määrittämismenettelystä niissä tapauksissa, joissa verovastuupäätöstä ei ole tehty verotuspäätöksen yhteydessä. Laissa säädetään myös kansainvälisestä verovarojen siirrosta veronkantosopimusten ja kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehtyjen sopimusten nojalla.

Veronkantolaki on menettelyä ohjaava laki, ja suurin osa sen säännöksistä koskee ensisijaisesti viranomaisen toimintaa. Veronkantoviranomaiseksi on säädetty verovirastot Verohallituksen johtaessa ja valvoessa toimintaa. Verovelvollista veronkantoon liittyvät säännökset koskevat useimmiten vain välillisesti.

Veronkantoasetuksessa säädetään verojen kantamisesta postisiirtotileille, rahalaitosten vastaanottamien verovarojen siirtämisestä

veronkantoviranomaiselle, perintään liittyvistä toimenpiteistä, veron palautuksista ja veronkuittauksista. Verovarojen veronkantoviranomaiselle siirtämistä koskevien säännösten mukaan rahalaitoksen on suoritettava vastaanottamansa verovarot valtion tilille asetuksessa määriteltynä ajankohtina, ja myöhästyneestä suorituksesta on suoritettava valtiovarainministeriön määräämä korko. Perintään liittyvistä tehtävistä on esimerkkiluettelo toimenpiteistä, joihin verovirasto voi ryhtyä verojen perimiseksi. Lisäksi säädetään muun muassa pienimmästä kannettavasta tai perittävästä määrästä sekä pienimmästä palautettavasta määrästä ja veronpalautuksille maksettavasta korosta. Asetuksessa on myös joitakin säännöksiä siitä, miten tiedoksianto ja yhteistyö ulosottoviranomaisen kanssa tapahtuu.

Veronkantoasetus sisältää useita valtuutuksia valtiovarainministeriölle ja Verohallitukselle antaa tarkempia määräyksiä. Valtiovarainministeriölle on säädetty valtuus määrätä rahalaitoksilta verovarojen siirron myöhästymisestä perittävä viivästyskorko sekä vahvistaa rahalaitoksille maksettavan tiedonsiirtokorvauksen suuruus. Valtiovarainministeriöllä on myös valtuus antaa tarkemmat määräykset veronpalautusten maksamisesta postisiirto- tai pankkitilille. Verohallitukselle on säädetty valtuus antaa tarkemmat määräykset verojen kannosta, rahalaitosten vastaanottamien verovarojen tilityksistä, kantotilinpidosta, veronkuittauksesta, veronkantoviranomaisen perimistoimista sekä verojen palauttamisesta ja verovarojen tilittämisestä veronsaajille.

Eräiden verojen ja palautusten maksamisesta annetussa valtiovarainministeriön päätöksessä (582/1999) ja eräiden verojen maksupaikoista ja tiedonsiirtokorvauksista annetussa valtiovarainministeriön päätöksessä (72/1996) on tarkempia määräyksiä muun muassa verojen maksupaikoista, eräajan perusteista, eräpäivän määrittämisestä ja rahalaitoksille maksettavista tiedonsiirtokorvauksista.

Veronkantoa koskeva yleislaki muissa verolaeissa olevia säännöksiä täydentävänä on ollut toimiva ratkaisu, eikä lain soveltamis-

sa ole ilmennyt merkittäviä ongelmia. Vuoden 1979 alussa voimaan tullutta veronkantolakiä on kuitenkin usein jouduttu muuttamaan. Verotusympäristön muutokset sekä verotuksen toimittamiseen liittyvien menettelyjen kehittäminen ja yksinkertaistaminen ovat johtaneet siihen, että lakiin on jouduttu tekemään useita muutoksia. Lakiin on lisätty ja siitä on poistettu kokonaisia lukuja, joten rakenteellisesti laki on muotoutunut hajanaiseksi ja vaikeaselkoiseksi. Erityisesti uuden perustuslain vuoksi veronkantolaki olisi tarkoituksenmukaista uudistaa kokonaisuudessaan, koska lain tasolle siirrettävien säännösten lisääminen lakiin ilman rakenteellista uudistusta vaikeuttaisi lain luettavuutta entisestään.

Valtuutuksien sijoittamista lakiin ja alemman asteisiin säädöksiin sekä niiden sisältöä tulisi tarkistaa. Valtiovarainministeriölle ja Verohallitukselle on säädetty useita valtuutuksia antaa tarkempia määräyksiä asioissa, joista tulisi säätää suoraan laissa tai asetuksessa. Valtuutuksen sisältöä tulisi myös yksilöidä selkeämmin. Yksilöidymmän valtuutuksen puuttuessa Verohallitus on antanut esimerkiksi hallinnon sisäisiä määräyksiä lain 4 §:ssä olevan hyvin yleisen säännöksen nojalla. Sen mukaan Verohallitus ohjaa ja valvoo veronkantoa. Määräykset ovat koskeneet teknisiä, toiminnallisia ja automaattiseen tietojenkäsittelyyn liittyviä erityisasiantuntijoille tarkoitettuja asioita, mutta käytännössä raja yleistoimivallan nojalla annettavien ja nimenomaista valtuutusta edellyttävien määräysten välillä ei ole aina yksiselitteinen. Vaikka veronkannossa kysymys on viranomaisen menettelyn ohjaamisesta, ohjaaminen koskettaa usein sellaista kansalaisten oikeuspiiriä, johon vaikuttamista ei voi pitää asianmukaisena pelkästään yleistoimivallan nojalla.

2. Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

2.1. Veronkantolaki

Veronkantolaki ehdotetaan uudistettavaksi kokonaisuudessaan. Lakiin sisällytettävien säännösten ryhmitteleminen toiminnoittain palvelisi parhaiten veronkantoviranomaisen

toimintaa ja olisi selkeämpi verovelvollisen kannalta. Samalla täsmennettäisiin ja yhdenmukaistettaisiin eräitä sanamuotoja.

Laissa ehdotetaan määriteltäväksi veronkannon keskeisimmät käsitteet. Monet veronkannossa ja –perinnässä käytetyt käsitteet ovat vakiintuneet, ja niiden kirjaaminen lakiin selkiyttää ja helpottaa veronkannon eri tehtävien ja asioiden käsittelyä.

Lakiin siirrettäisiin ne asetuksissa tai valtiovarainministeriön päätöksissä olevat säännökset ja valtuutukset, jotka luonteensa ja sisältönsä puolesta kuuluvat lain alaan. Valtuutuksia koskevia säännöksiä myös lisättäisiin. Erityisesti Verohallitukselle annettavia valtuutuksia olisi tarpeen tarkentaa, koska hallinnon ulkopuolelle ulottuvien määräysten antamista yleisvaltuutuksen nojalla ei ole pidettävä asianmukaisena. Veronkannon häiriötön ja yhdenmukainen toiminta nopeastikin muuttuvissa tilanteissa edellyttää, että Verohallitus voi antaa menettelyä koskevia sitovia määräyksiä. Kaikilta osin laissa ei ole selkeästi sellaisia perussäännöksiä, joiden yhteyteen näitä valtuutussäännöksiä voitaisiin liittää, joten lakiin ehdotetaan siirrettäväksi alemman asteisesta sääntelystä myös asiaan liittyvät perussäännökset.

Veronkantoasetuksessa säädetään rahalaitoksen velvoitteista sen siirtäessä vastaanottamiaan veroja valtiolle. Rahalaitoksille maksetaan veron maksua koskevien tietojen siirtämisestä valtiovarainministeriön vahvistama korvaus. Viivästyneistä suorituksista rahalaitoksen olisi maksettava viivästyskorkoa korkolain (633/1982) 4 §:n 1 momentissa tarkoitettun korkokannan mukaan. Säännösten voidaan katsoa olevan sillä tavalla oikeuksia ja velvollisuuksia luovia, että on perusteltua katsoa niiden kuuluvan lain alaan. Säännösten asiasisältö muutettaisiin samalla vastamaan valtion maksuliikkeen uudistamisesta johtuvia muutoksia, joiden yhteydessä muun muassa valtion tilipankki on vaihtunut.

Asetuksessa säädetään erityistoimenpiteistä, joihin verovirasto voi ryhtyä veron perimiseksi. Verovirasto voi muun muassa selvittää verovelvollisen maksukykyä ja tarkoituksenmukaista perintäkeinoa tai ryhtyä verojen maksujärjestelyyn. Viranomaisen voi hakea verovelvollisen konkurssiin sekä ryhtyä tarvittaviin oikeudenkäynteihin ja turvaamis-

toimiin. Lisäksi verovirasto voi esimerkiksi ilmoittaa verojäämiä koskevia tietoja julkais-taviksi. Asetuksessa säädetyillä perimistoi-menpiteillä puututaan yksityisten oikeusase-maan tavalla, jota on syytä ohjata lain tasoi-silla säännöksillä. Samalla sen sisältö ajan-mukaistettaisiin vastaamaan muussa lainsää-dännössä tapahtuneita muutoksia. Lakiin li-sättäisiin valtuutus, jonka nojalla Verohalli-tus voi antaa tarvittaessa tarkentavia määrä-yskiä perintään liittyvästä menettelystä ja pe-rimistoiimien täytäntöönpanosta.

Veron palautusta koskevat asetuksen sään-nökset siirrettäisiin ajanmukaistettuina ja osittain muutettuina lakiin. Veronpalautusten maksumenettelyn selkeyttämiseksi ehdote-taan, että veronpalautus maksettaisiin euro-määräisenä ja ensisijaisesti verovelvollisen ilmoittamalle pankkitilille. Jos tiliä ei ole il-moitettu, palautus maksettaisiin Verohalli-tuksen määräämää menettelyä noudattaen. Jos verovelvollinen haluaa veronpalautuksen maksettavaksi ulkomailla sijaitsevan pankin tilille, verovelvollinen vastaisi ulkomaisen pankin perimistä kuluista. Lakiin siirtyisi myös säännökset pienimmästä palautettavas-ta määrästä, pienimmästä kannettavasta ja perittävästä määrästä sekä maksuajankohdan määrittelyä ja määräaikojen laskemista kos-kevat säännökset.

Veronpalautusten vanhentumista koskevia säännöksiä ei sisälly nykyiseen lakiin. Käy-tännössä on noudatettu saamisten yleistä vanhentumisaikaa, joka viime vuoden lop-puun asti oli 10 vuotta. Vuoden 2004 alusta yleinen saamisten vanhentumisaika lyheni kolmeen vuoteen velan vanhentumisesta an-netun lain (728/2003) 4 §:n muutoksen myö-tä. Veronpalautusten osalta käytännössä nou-datetaan edelleen 10 vuoden vanhentumisaikaa, jota voidaan pitää verojen vanhentumis-ta koskeviin säännöksiin verrattuna liian pit-känä. Toisaalta nykyistä kolmen vuoden yleistä saamisen vanhentumisaikaa voidaan pitää liian lyhyenä. Veronpalautuksen van-hentumisajaksi ehdotettu viisi vuotta vastaisi maksuunpantujen verojen ja jälkiverotusoikeuden vanhentumisaikoja sekä verovelvollisen muutoksenhaku-aikaa. Palautusten van-hentumisajan lyhentämisellä säästettäisiin hallinnon kustannuksia, sillä veronpalautuk-sia, joita puutteellisten osoite- ja pankkitili-

tietojen vuoksi ei saada palautetuksi, seura-taan ja selvitetään säännöllisesti 10 vuoden ajan. Koska veronkantoviranomainen voisi asianosaisen pyynnöstä erityisistä syistä pal-lauttaa myös vanhentuneen veronpalautuk-sen, verovelvolliselle ei aiheutuisi oikeuden menetyksiä, vaikka esimerkiksi ulkomailla olon, sairauden tai muun vastaavan syyn vuoksi veronpalautusta ei olisikaan saatu toimitetuksi verovelvolliselle. Säännöstä voi-taisiin soveltaa myös ennen säännöksen voi-maantuloa syntyneisiin palautuksiin.

Veronpalautusten panttaamista koskevia säännöksiä ei sisälly nykyisiin säädöksiin. Verotuskäytännössä verovelvollisten tekemi-en panttaussopimusten ei ole katsottu sito-van viranomaista. Varsinkin ennakonpalau-tusmenettely on aikatauluun tiukasti sidottua massamenettelyä, jossa pantattujen palautus-ten tapauskohtainen käsittely ei ole mahdol-lista siinä laajuudessa kuin oikeusvarmuus edellyttäisi. Laissa ehdotetaan selvyuden vuoksi säädettäväksi, että veronpalautuksen palauttamisesta ja maksamisesta verovelvol-listen tekemät yksityisoikeudelliset sitou-mukset eivät sido veroviranomaista. Sään-nöksellä vahvistettaisiin nykyinen vakiintu-nut käytäntö.

Laissa ehdotetaan luovuttavaksi nykyisestä menettelystä, jonka mukaan veronkuittausta ei toimiteta, jos verovelka on maksettu tai pe-ritty sen kuukauden aikana, jona veronkuit-tauspäivä on. Säännös on ollut poikkeus nor-maalista maksun saapumisjärjestyksen mu-kaisesta käytöstä, ja hallinnolle se on mer-kinnyt jo tehtyjen kuittausten purkamisesta aiheutuvaa ylimääräistä työtä. Säännöksestä luopuminen on mahdollista, koska nykyisen tietotekniikan avulla tieto maksetuista ja pe-rityistä jäämistä sekä toimitetuista kuittauk-sista on saatavilla nopeasti.

Säännösten sanamuotoa ehdotetaan täs-mennettäväksi, yhdenmukaistettavaksi ja ajantasaistettavaksi. Esimerkiksi eräissä ve-ronkannon säännöksissä käytetty termi vero-velka korvattaisiin termillä verojäämä. Odo-tettavissa olevien toiminnallisten ja organisa-toristen muutosten vuoksi laissa pyritään välttämään suoraan organisaatioon viittaavia termejä. Esimerkiksi termi verovirasto ehdo-tetaan korvattavaksi termeillä veronkantovi-ranomainen tai veroviranomainen. Tällä en-

nakoidaan suunnitteilla olevaa organisaatio-uudistusta.

2.2. Valmisteverotuslaki

Valmisteverotuslain 36 §:n 2 momentissa säädetään rahalaitosten vastaanottamien verovarojen siirtämisestä tullilaitoksen tilille. Siinä tapauksessa, että verovaroja ei ole suoritettu valtion talousarviosta annetun lain (423/1988) 13 a §:n 1 momentissa säädetyin tavoin, rahalaitoksen on maksettava viivästysajalta valtiovarainministeriön määräämä korko.

Kuten edellä veronkantolain 14 §:n perusteluista ilmenee, nykyisen veronkantolain nojalla annetuissa alemmanasteisissa säännöksissä viivästysseuraamuksina on viitattu joko valtiovarainministeriön määräämään korkoon tai korkolaissa tarkoitettuun korkoon. Käytännössä ne tarkoittavat saman suuruisia viivästyskorkoa. Korkoa koskeva säännös ehdotetaan siirrettäväksi lakiin siten, että uudessa veronkantolaissa viitattaisiin korkolain 4 §:n 1 momentissa tarkoitettuun korkokantaan. Valmisteverotuslakia ehdotetaan muutettavaksi vastaavasti siten, että koron määrää koskeva valtiovarainministeriölle annettu

valtuutus poistettaisiin ja laissa viitattaisiin puolestaan veronkantolakiin.

2.3. Ajoneuvoverolaki

Ajoneuvoverolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että ajoneuvoveron maksuunpantava vähimmäismäärä laskettaisiin 17 eurosta 10 euroon. Näin ollen ajoneuvovero maksuunpantaisiin aina vähintään 10 euron suuruisena, lukuun ottamatta lain 20 §:ssä tarkoitettua lisämaksuunpanoa ajoneuvon rekisteritietojen muututtua. Vähimmäismäärän laskeminen 10 euroon on perusteltua lyhyiden verokausien lisääntyneenä ajoneuvoveron uudistuksen myötä. Lisäksi ajoneuvoverolakiin tehtäisiin eräitä teknisiä muutoksia.

3. Esityksen vaikutukset

Esityksellä ei ole merkittäviä taloudellisia tai organisatorisia vaikutuksia.

4. Asian valmistelu

Asia on valmisteltu valtiovarainministeriössä yhteistyössä Verohallituksen, Tullihallituksen ja Ajoneuvohallintokeskuksen kanssa.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotusten perustelut

1.1. Veronkantolaki

1 luku. Yleiset säännökset

1 §. Soveltamisala. Lain soveltamisala säilyisi nykyisellään. Nykyisessä laissa oleva verolajiluettelo osittain korvattaisiin kuitenkin viittauksella verotusmenettelystä annetussa laissa (1558/1995) ja ennakkoperintälaissa (1118/1996) tarkoitettuihin veroihin. Viittaukset verojen tilittämiseen ja liikevaihtoveroon ehdotetaan vanhentuneina jätettäväksi pois, samoin maininta perintö- ja lahjaverolain (378/1940), koska perintö- ja lahjaverolain 52 §:ssä on viittaus veronkantolain soveltamiseen.

2 §. Määritelmät. Pykälään koottaisiin veronkantolain keskeisimmät käsitteet. Ne vas-

taavat vakiintunutta käytäntöä. Oma-aloitteisen veron määritelmä vastaisi veronlisäyksestä ja viivekorosta annetun lain (1556/1995) 2 §:ään sisältyvää oma-aloitteisen veron määritelmää.

3 §. Verovarojen maksuliike. Pykälässä säädettäisiin verojen maksuliike hoidettavaksi valtion maksuliikepankeissa olevia pankkatilejä käyttäen. Pykälä vastaisi veronkantoasetuksen 1 §:ää laajennettuna maininnalla palautusten maksamisesta. Pykälässä ehdotetaan käytettäväksi valtion talousarviosta annetun asetuksen (1243/1992) 27 §:ssä käytettyä sanontaa valtion maksuliikepankki.

4 §. Yhdessä kannettavat verot. Valtionvero, kunnallisvero, kirkollisvero ja sairausvakuutusmaksu kannettaisiin yhdistettyinä samaan verolippuun, kuten aikaisemminkin.

5 §. Kirjanpito verovaroista. Säännös on uusi, ja se sisältäisi perussäännöksen verova-

rojen kirjanpidosta sekä valtuutuksen Verohallitukselle antaa verovarojen kirjanpito- ja kirjaamisen menettelyä koskevia tarkempia määräyksiä ja ohjeita. Valtuutussäännös vastaisi asiallisesti veronkantoasetuksen 24 §:ssä olevaa valtuutusta, jonka nojalla Verohallituksella on ollut valtuutus antaa tarkempia määräyksiä verojen kannosta ja kantotilinpidoista.

6 §. Viranomainen. Veronkantoviranomaisena toimisivat verovirastot. Verohallitus johtaisi ja valvoisi veronkantoa kuten nykyäänkin.

2 luku. Veron maksaminen

7 §. Maksupaikat. Nykyiseen tapaan maksupaikkoina toimisivat rahalaitokset, ja maksajat vastaisivat maksamisesta aiheutuvista kuluista. Valtiovarainministeriöllä olisi edelleen valtuutus määrätä maksupaikoista, jotka ottavat verosuorituksia vastaan lisäkuluitta, ja Verohallituksella olisi valtuutus määrätä maksamisen yhteydessä ilmoitettavista yksilöintitiedoista ja muusta menettelystä. Pykälän 2 momenttiin ehdotetaan siirrettäväksi veronkantoasetuksen 2 §:n säännös, jonka mukaan verojen maksamisesta ulosottoviranomaiselle on voimassa, mitä siitä erikseen säädetään.

8 §. Maksuaika. Oma-aloitteisen veron maksuajankohdasta säädetään laissa tai asetuksessa. Sen sijaan maksuunpannun veron eräpäivä määrätään maksuunpanon yhteydessä. Lakiin ehdotetaan otettavaksi selkeyttävä säännös, joka vastaa nykyistä käytäntöä.

9 §. Maksun suoritusajankohta. Pykälässä määriteltäisiin ajankohta, jolloin käteismaksun, kotimaisen tilisiirron ja ulkomailla maksetun veron katsottaisiin olevan maksettu. Pykälään yhdistettäisiin nykyinen 4 a §:n 3 momentti ja eräiden verojen maksupaikoista ja tiedonsiirtokorvauksista annetun valtiovarainministeriön päätöksen 7 §. Säännöksen mukaan maksu katsotaan suoritetuksi muun muassa silloin, kun tilisiirto on veloitettu maksupaikkana toimivan rahalaitoksen tililtä. Sanontaa täsmennettäisiin käytäntöä paremmin kuvaavalla tavalla siten, että maksu katsotaan suoritetuksi silloin, kun se on veloitettu maksajan tililtä. Täsmennys ei merkitsisi asiallista muutosta nykyiseen

säännökseen.

10 §. Maksaminen maksu- tai eräpäivän jälkeen. Pykälässä säädettäisiin menettelystä maksettaessa maksu- tai eräpäivän jälkeen. Pykälä vastaisi asiasisällöltään eräiden verojen maksupaikoista ja tiedonsiirtokorvauksista annetun valtiovarainministeriön päätöksen 2 §:ää. Luonteensa ja sisältönsä vuoksi säännös ehdotetaan nostettavaksi lain tasolle. Säännöksen mukaan rahalaitokset voisivat edelleen ottaa vastaan myöhässä maksettavia veroja perimättä viivästysseuraamuksia.

Pykälää ehdotetaan täydennettäväksi ja selkeytettäväksi säätämällä samassa pykälässä sekä oma-aloitteista veroa että maksuunpannutta veroa koskevasta menettelystä. Nykyisten säännösten mukaan myöhässä maksetun oma-aloitteisen veron maksua käytetään ensin pääoman ja sen jälkeen viivästysseuraamuksen suoritukseksi. Maksuunpannun veron osalta menettely on päinvastainen. Maksun käyttöjärjestystä koskevat säännökset ehdotetaan sisällytettäväksi 4 lukuun.

11 §. Tarkemmat säännökset ja määräykset veron maksamisesta. Valtiovarainministeriöllä olisi edelleen valtuutus määrätä kantoajoista ja eräpäivistä sekä kantoerien lukumäärästä ja eräajan perusteista. Verohallitukselle annettua valtuutusta ehdotetaan täsmennettäväksi siten, että tarkempia määräyksiä voitaisiin antaa maksamisen yhteydessä ilmoitettavista tiedoista samoin kuin ilmoittamisessa ja maksamisessa noudatettavasta menettelystä.

3 luku. Maksujen siirto veronkantoviranomaiselle

12 §. Maksujen siirtoajankohta. Pykälä sisältäisi vuonna 2002 uudistuneiden valtion maksuliikejärjestelyjen mukaiset säännökset rahalaitosten ja muiden veronmaksuja vastaanottavien maksupaikkojen vastaanottamisen maksujen siirtämisestä veronkantoviranomaisen tilille. Nykyinen verovarojen siirtämistä koskeva veronkantoasetuksen 3 §:n 1 momenttiin sisältyvä säännös on vanhentunut muun lainsäädännön muuttumisen johdosta. Pykälän 1 momentissa ehdotetaan säädettäväksi, että valtion maksuliikepankkien osalta maksujen siirtoajankohta määräytyisi valtion talousarvioasetuksen 13 §:n nojalla

valtion maksuliikkeen hoitamisesta tehtyjen uusien sopimusten mukaisesti.

Muiden rahalaitosten vastaanottamien maksujen siirtoajankohdasta säädettäisiin pykälän 2 momentissa. Säännös vastaa nykyisin veronkantoasetuksen 3 §:n 1 momentissa olevaa säännöstä.

Pykälän 3 momentin nojalla valtiovarainministeriön asetuksella säädettäisiin muiden maksupaikkojen velvollisuudesta siirtää verovarot veronkantoviranomaisen tilille.

13 §. Menettely maksuja siirrettäessä. Perussäännös rahalaitosten ja muiden maksupaikkojen velvollisuudesta toimittaa maksua ja maksajaa koskevat tiedot veronkantoviranomaiselle olisi säännöksenä uusi. Pykälässä myös säädettäisiin Verohallitukselle valtuutus antaa tarkempia määräyksiä verovarojen siirtämismenettelystä ja siirtämisen yhteydessä ilmoitettavista tiedoista. Valtuutussäännös vastaisi nykyisen veronkantoasetuksen 24 §:ssä Verohallitukselle säädettyä valtuutusta antaa tarkempia määräyksiä rahalaitosten vastaanottamien verovarojen tilityksistä ja valtion tilivirastojen tai niiden maksupisteiden vastaanottamien verovarojen tilitämisestä. Veroa, maksua ja maksajaa koskevat riittävät ja virheettömät tiedot ovat välttämättömiä sekä verovelvollisten että veronsaajien samoin kuin verovarojen kirjanpidon kannalta, joten valtuutus on edelleen tarpeen.

14 §. Korvaus tietojen toimittamisesta ja viivästyskorke. Pykälän 1 momentti vastaisi asiasisällöltään veronkantoasetuksen 3 §:n 2 momenttia, jonka mukaan valtiovarainministeriö vahvistaa rahalaitoksille maksettavan korvauksen.

Pykälän 2 momentti vastaisi asiasisällöltään veronkantoasetuksen 3 §:n 1 momentissa olevaa säännöstä ja eräiden verojen maksupaikoista ja tiedonsiirtokorvauksista annetun valtiovarainministeriön päätöksen 5 §:ää. Ensiksi mainitun säännöksen mukaan myöhästyneistä maksuista on suoritettava valtiovarainministeriön määräämä korko, joka käytännössä vastaa jälkimmäisen säännöksen mukaista korkolain 4 §:n 1 momentissa tarkoitettua korkokantaa. Säännösten sisällön sekä niiden oikeuksia ja velvollisuuksia luovan luonteen vuoksi säännökset ehdotetaan siirrettäviksi lakiin.

4 luku. **Maksun tai muun suorituksen käyttäminen veron suorituksi**

15 §. Maksuunpannun veron suoritusjärjestys. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin järjestys, jossa maksuvelvolliselta kannetut tai perityt varat käytetään maksuunpannun veron suoritukseksi.

Pykälän 2 momentin mukaan silloin, kun vero kannetaan useammassa kuin yhdessä erässä, varat käytettäisiin ensisijaisesti ensiksi erääntyneelle maksamatta olevalle erälle, paitsi jos on ilmeistä, että maksuvelvollinen on tarkoittanut ne muun erän maksuksi.

Jos muualla veron perintää koskevassa lainsäädännössä säädetään suorituksen käyttämisestä eri järjestyksessä kuin 1 momentissa säädetään, 3 momentin mukaan varojen käsittelyssä noudatettaisiin asianomaisen lain säännöksiä. Säännökset vastaavat nykyistä lakia.

16 §. Oma-aloitteisen veron suoritusjärjestys. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin maksun käyttämisestä oma-aloitteisen veron suoritukseksi.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin ajankohdasta, milloin vero on suoritettu verovelvollisen aloitteesta ja milloin suoritettu maksu katsotaan olevan maksuunpannun veron suoritus.

17 §. Yksilöimättömän maksun käyttäminen. Yksilöimätön suoritus käytettäisiin nykyiseen tapaan veronkuittausjärjestyksessä. Säännöksestä ehdotetaan poistettavaksi sanonta kokonaisverovelka. Sillä on tarkoitettu perittävänä olevaa verojäämien kokonaisuutta, joka on voinut koostua yhdestä tai useammasta eri verosta tai veroerästä. Käytännössä sanonta on osoittautunut tarpeettomaksi ja tulkinnanvaraiseksi.

18 §. Kertyneen veron käyttäminen uudelleen maksuunpannun veron suoritukseksi. Nykyisessä veronkantolain 9 §:ssä sekä 10 §:n 2 ja 3 momentissa olevat ne säännökset, joissa ei ole kyse 2 §:ään ehdotetun määritelmän mukaisista veronkuittauksista, ehdotetaan siirrettäviksi veronkuittausäännösten yhteydestä maksun käyttämistä koskevien säännösten yhteyteen.

19 §. Ulkomailta Suomeen siirretyn veron käyttäminen. Pykälässä säädettäisiin Suomeen vieraasta valtiosta siirretyn veron tai

veron ennakon käyttämisestä jäännösveron ja muun kannossa maksettavaksi jääneen määrän suorituksiksi. Pykälän säännökset vastaavat asiasisällöltään nykyisen lain 9 a §:n sekä 10 §:n 1 momentin sisältöä. Pykälässä tarkoitettussa verojen käyttämisessä ei siten ole kyse 2 §:ssä olevan määritelmän mukaisesta veronkuittauksesta.

20 §. *Tarkemmat määräykset maksun tai muun suorituksen käyttämisestä.* Pykälään ehdotetaan valtuutussäännöstä, jonka nojalla Verohallitus voisi antaa tarkempia menettelyä koskevia määräyksiä maksun tai muun suorituksen käyttämisestä veron suorituksiksi. Käytännössä maksujen ja muiden suoritusten käyttäminen veron maksuksi on koneellista massamenettelyä, jossa menettelyn joutuisan sujuvuuden ja maksun käytön yhdenmukaisuuden varmistamiseksi Verohallituksella tulisi olla mahdollisuus tarvittaessa antaa menettelyä koskevia määräyksiä.

5 luku. Veron palauttaminen

21 §. *Veronpalautuksen maksaminen.* Lakiin ehdotetaan siirrettäväksi veronkantoasetuksen 8 §:ssä oleva säännös, jonka mukaan veronpalautus on maksettava asianosaiselle viipymättä sen jälkeen, kun oikeus palautuksen saantiin on ratkaistu ja veronkuittaukset toimitettu.

Pykälän 2 momentissa ehdotetaan säädettäväksi veronpalautuksen maksamisesta euromääräisenä pankkitilille. Käytännössä valtaosa veronpalautuksista maksetaan nykyisin verovelvollisen ilmoittamalle, Suomessa sijaitsevan pankin pankkitilille. Pyynnöt veronpalautuksen maksamisesta ulkomailla sijaitsevien pankkien tileille ovat kuitenkin lisääntyneet, ja käytännössä on esiintynyt epä-tietoisuutta siitä, kuka vastaa ulkomaiselle pankkitilille maksamisesta sekä mahdollisesta valuutanvaihdosta ja kurssieroista aiheutuvista kuluista.

Ulkomaiselle pankkitilille maksamisesta kuluja perivät sekä kotimainen että ulkomainen pankki. Käytännössä kotimaisen pankin perimistä kuluista on vastannut verohallinto ja ulkomaisen pankin kuluista palautuksen saaja. Pykälän 3 momentissa ehdotettu menettely on tavanomainen, ja se on myös Euroopan parlamentin ja neuvoston rajat ylittä-

vistä euromääräisistä maksuista antaman asetuksen (EY 2560/2001) mukainen menettely muissakin maksuissa.

Tilanteen selkiyttämiseksi lakiin ehdotetaan otettavaksi säännös, jonka mukaan palautus maksettaisiin aina euromääräisenä, ja jos verovelvollinen on ilmoittanut palautuksen maksamista varten ulkomailla sijaitsevan pankin tilin, palautuksensaaja vastaisi ulkomailla sijaitsevan pankin perimistä kuluista. Verohallitukselle ehdotetaan valtuutusta määrätä palautuksen maksamisen menettelyä, jos verovelvollinen ei ole ilmoittanut palautuksen maksamista varten pankkitiliä. Tällöin kysymykseen tulisivat pääasiassa erilaiset maksuosoitusmenettelyt.

Pykälän 4 momentin mukaan veronpalautus ja sille maksettava korko vanhenisivat viiden vuoden kuluessa sitä seuranneen vuoden alusta, jona palautusta koskeva päätös on tehty. Vanhentumisajan kulumista ei voisi katkaista, mutta asianosaisen pyynnöstä erityisistä syistä, esimerkiksi jos ulkomailla olon, sairauden tai muun vastaavan syyn vuoksi veronpalautusta ei olisi saatu palautetuksi verovelvolliselle, veronkantoviranomainen voisi palauttaa vanhentuneen veronpalautuksen. Säännöstä voitaisiin soveltaa myös ennen säännöksen voimaantuloa syntyneisiin palautuksiin.

22 §. *Korkokanta palautusta maksettaessa.* Palautuskorko määräytyisi nykyiseen tapaan vuotuisena korkona, joka on suuruudeltaan kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Korkokanta on sidottu yleiseen markkinakorkotasoon kuten muutkin verotuksessa ja tilityksessä käytettävät korot. Palautukselle maksettu korko ei olisi tuloverotuksessa veronalaista tuloa.

23 §. *Palautuksen siirtäminen.* Käytännössä on esiintynyt tapauksia, joissa veronpalautuksen saaja on pantannut tulevan veronpalautuksensa kolmannelle ja joko palautuksen saaja tai pantinsaaja on pyytänyt verottajaa maksamaan palautuksen suoraan pantinsaajalle. Tällaisessa tilanteessa oikeusvarmuus edellyttää veroviranomaista varmistumaan huolellisesti oikeustoimen pätevyydestä. Käytännössä ja varsinkin ennakonpalautusten osalta veronpalautuksen maksaminen on

massatoimintaa, jossa tapauskohtainen palautusten käsittely ei ole mahdollista vaarantamatta kaikkien palautusten viivytyksetöntä maksamista. Tästä syystä uutena säännöksenä ehdotetaan, että veronkantoviranomainen ei olisi sidottu verovelvollisen tekemään yksityisoikeudelliseen veronpalautuksen panttausta koskevaan sopimukseen.

24 §. Tarkemmat määräykset veron palauttamisesta. Valtiovarainministeriölle ehdotetaan valtuutusta määrätä veronpalautusten maksuajankohdista ja Verohallitukselle valtuutusta antaa tarkempia määräyksiä palautusmenettelystä ja palautuskoron laskentavasta. Verohallitus ei voisi antaa määräyksiä korkoprosentista eikä korkoajan alkamis- ja päättymisajankohdasta. Valtuutukset ovat aikaisemmin olleet veronkantoasetuksessa.

6 luku. Veronkuittaus

25 §. Veronkuittaus. Veronkuittaus olisi toimitettava, jos veronkuittauksen edellytykset ovat olemassa. Säännöksen mukaan myös verosta vastuussa olevan palautus käytetään veronkuittaukseen.

26 §. Veronkuittauksen esteet. Pykälän 1 ja 2 momentti vastaisivat asiasisällöltään veronkantolain 7 §:n 1 momenttia, jossa säädetään veronkuittauksen esteistä. Sen sijaan lakiin ei kirjattaisi nykyistä 7 §:n 2 momentin säännöstä, jonka mukaan veronkuittausta ei toimiteta, jos verovelka on maksettu tai peritty sen kuukauden aikana, jona veronkuittauspäivä on. Säännös on ollut poikkeus normaalisti maksun saapumisjärjestyksen mukaisesta käytöstä, ja hallinnolle se on merkinnyt jo tehtyjen kuittausten purkamisesta aiheutuvaa ylimääräistä työtä. Nykyisen tietotekniikan avulla tieto maksetuista ja perityistä jäämistä sekä toimitetuista kuittauksista on saatavilla nopeasti, eikä säännös ole enää tarpeen. Pykälän 2 momenttiin ehdotetaan lisäksi uutta 6 kohtaa, jonka mukaan palautettavaa laiminlyöntimaksua ei saisi käyttää veronkuittaukseen. Vaikka verotusmenettelylain 22 a §:ssä tarkoitettu laiminlyöntimaksu kannetaan noudattaen veronkantolain mukaista menettelyä, palautettavaa laiminlyöntimaksua ei saisi käyttää veronkuittaukseen sen hallinnollisen sanktioluonteensa vuoksi.

Pykälän 3 momenttiin sisältyisi nykyistä veronkantoasetuksen 11 §:ää vastaava säännös, jonka mukaan veronpalautuksen saajan konkurssi tai veronpalautuksen ulosmittaus eivät estä veronkuittausta.

Kuittauksesta konkurssissa säädetään konkurssilain (120/2004) 6 luvussa. Kuittausvaatimuksen vaikutuksesta ulosottoasian täytäntöönpanossa säädetään ulosottolain (37/1895) 2 luvun 22 ja 23 §:ssä. Veronkuittauksessa noudatettaisiin näiden säännösten sijasta veronkantolain säännöksiä.

27 §. Verojäämien kuittausjärjestys. Palautuksella kuitattaisiin ensin sitä veroa, joka vanhenisi ensin. Jos jäämät vanhentuvat samana vuonna, veronkuittaukset tehtäisiin pykälän 2 momentissa säädetyssä järjestyksessä.

Pykälän 3 momenttiin ehdotetaan laiminlyöntimaksun kuittauksesta koskevaa säännöstä. Maksamatta oleva verotusmenettelylain 22 a §:n tarkoittama tiedonantovelvolliselle määrätty laiminlyöntimaksu kuitattaisiin verojen jälkeen viimeisenä.

28 §. Veronkuittauspäivä. Ennakonpalautusten kuittauspäivä olisi entiseen tapaan päivä, jona verotus on päätynyt. Muiden palautusten osalta kuittauspäivä olisi päivä, jona veronkantoviranomainen saa tiedon palautuksesta.

29 §. Korot veronkuittauksessa. Veronkuittauksesta toimitettaessa palautukselle lasketaan korko ja verojäämälle viivästysseuraamukset veronkuittauspäivään nykyiseen tapaan.

30 §. Veronkuittauksesta ilmoittaminen. Pykälään ehdotetaan koottavaksi veronkantolain 5 §:n 2 momentin ja 12 §:n sekä veronkantoasetuksen 18 §:n säännökset. Ne koskevat veronkuittauksen toimittamista, veronkuittauksesta ilmoittamista ja kuulemisesta ennen kuittausta.

Pykälän 2 momentin mukaan toimitetusta kuittauksesta olisi ilmoitettava myös verosta vastuussa olevalle, jos kuittaukseen on käytetty verosta vastuussa olevan palautusta. Näin täsmentyisi se, mitä maksuvelvollisella tässä laissa tarkoitetaan.

31 §. Ilmoitus ulosottomiehelle. Ulosottomiehellä perittävänä olevan verojäämän kuittauksesta olisi viipymättä ilmoitettava ulosottomiehelle. Säännös siirrettäisiin lakiin veronkantoasetuksen 19 §:stä. Säännöksen tar-

koituksena on erityisesti turvata verovelvollisen oikeutta.

32 §. Muutoksenhaku veronkuittaukseen. Nykyisen säännöksen sanamuotoa ehdotetaan selkeytettäväksi siten, että säännöksessä mainitaan verovelvollisen lisäksi verosta vastuussa oleva, jonka palautusta on käytetty kuittaukseen. Täsmennyksellä poistettaisiin tulkintaongelmia veronkuittaukseen muutoksenhakuun oikeutetuista.

33 §. Tarkemmat määräykset veronkuittauksesta. Veronkuittausten toimittaminen on koneellista massamenettelyä, joka liittyy kiinteästi veronpalautusten käsittelyyn ja maksamiseen. Menettelyn viivytyksettömyyden ja sujuvuuden varmistamiseksi Verohallituksella tulisi edelleenkin olla valtuutus veronkuittaukseen koskevien määräysten antamiseen. Valtuutus siirrettäisiin asetuksesta lakiin.

7 luku. Verojen perintä

34 §. Perintäkeinot. Pykälässä säädettäisiin verojäämän ulosottoon lähettämisestä, maksuuihuttuuden lähettämisestä ja erikoisperintätoimiin ryhtymisestä.

35 §. Erikoisperintätoimet. Pykälän 1 momentin asiasisältö vastaa veronkantoasetuksen 5 §:ää, joka sisältää esimerkkiuettelon erikoisperintätoimista, joihin veronkantoriviranomainen voi verojen perimiseksi ryhtyä. Asiasta ehdotetaan säädettäväksi laissa, koska pääasiassa verovelvollisiin kohdistuvat toimenpiteet luonteensa puolesta ovat sellaisia, että ne on katsottava lain alaan kuuluviksi.

Lisäksi nykyistä säännöstä ehdotetaan ajantasaistettavaksi siten, että pykälän 4 kohtaan lisätään maininta uudistuneen yrityslainsäädännön mukaisesta yrityksen jakautumisesta. Maininta pesänhoitotehtäviin osallistumisesta ehdotetaan jätettäväksi pois vanhentuneena. Verojäämiä koskevien tietojen ilmoittamista koskevassa kohdassa viitattaisiin verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain (1346/1999) 21 §:ään.

Pykälän 2 momentiksi siirrettävän veronkantoasetuksen 5 a §:n mukaan veronkantoriviranomainen velvoitettaisiin ilmoittamaan ulosottoperintään vaikuttavasta erikoisperin-

tätoimesta viipymättä ulosottoviranomaiselle.

36 §. Suostumuksen antaminen ulkomailla toimeenpantavaan velkajärjestelyyn tai yrityssaneeraukseen. Veronkantoriviranomaisella olisi oikeus muun säännöksen estämättä suostua virka-apua antavan valtion lain mukaiseen tai vapaaehtoiseen velkajärjestelyyn tai yrityssaneeraukseen, jos virka-apua antavassa valtiossa verot voivat olla näiden menettelyjen piirissä. Uutta lainsäädäntöä vastaavat muutokset nykyisen säännöksen sanamuotoon eivät merkitsisi asiasisällön muutosta.

37 §. Perintätoimista luopuminen. Pykälään yhdistettäisiin veronkantalain 27 §:n 4 momentti ja veronkantoasetuksen 4 §. Veronkantoriviranomainen voisi olla ryhtymättä perintään tai keskeyttää perinnän, jos sen ei arvioida johtavan tulokseen. Veronkantoriviranomaisen olisi näissä tilanteissa edelleen selvítettävä vero- tai maksuvelvollisen tuloihin, varallisuuteen ja olinpaikkaan liittyviä sekä muita perintään vaikuttavia seikkoja.

38 §. Tarkemmat määräykset verojen perinnästä. Pykälässä säädettäisiin Verohallitukselle valtuutus antaa tarkempia määräyksiä verojen perintään liittyvästä menettelystä ja perimistoimien täytäntöönpanosta. Valtuutus siirrettäisiin asetuksesta lakiin.

8 luku. Vastuu verosta

39 §. Vastuuvelvollinen. Vastuuvelvollista koskevat säännökset olisivat nykyiseen tapaan toissijaisia, ja niitä noudatettaisiin, jos muualla verolainsäädännössä vastuusta ei toisin säädetä.

40 §. Vastuuseen määrääminen. Pykälän 1 momentin mukaan vero määrättäisiin siitä vastuussa olevien maksettavaksi yhteisvastuullisesti ja vastuuvelvolliset merkittäisiin verotus- tai maksuunpanopäätökseen taikka vero- tai maksulippuun.

Jos vastuumerkintää ei ole tehty, veronkantoriviranomaisen olisi 2 momentin mukaan varattava vastuuseen määrättävälle tilaisuus tulla kuulluksi ja tehtävä erillinen päätös tämän määräämisestä vastuuseen. Säännökset olisivat toissijaisia, ja niitä noudatettaisiin vain, jos muualla verolainsäädännössä vastuuseen määräämistä koskevasta menettelystä ei toi-

sin säädettä.

Lakiin ehdotetaan lisättäväksi uusi valtuutussäännös, jonka mukaan Verohallitus voisi antaa tarkempia määräyksiä vastuuseen määrittämisessä noudatettavasta menettelystä. Pykälän 4 momentissa oleva valtuutus koskisi vain käytännön toimenpiteitä ja menettelyjä, joilla vastuuseen määrääminen toteutetaan. Se ei koskisi verovastuun aineellista sisältöä.

41 §. Muutoksenhaku vastuumääräykseen. Vastuumääräyksen oikaisemiseen ja muutoksenhakuun sovellettaisiin säännöksiä, jotka koskevat verotuksen oikaisua ja muutoksenhakua. Edellä 40 §:ssä tarkoitetussa tapauksessa, jossa veroviranomainen tekee erillisen päätöksen vastuuseen määräämisestä, päätökseen saisi hakea muutosta hallinto-oikeudelta 60 päivän kuluessa tiedoksisaannista. Veronsaajan määräaika olisi 30 päivää päätöksen tekemisestä.

9 luku. Kansainvälinen verovarojen siirtäminen

42 §. Toimivalta. Verohallitus tai sen määräämä veronkantoviranomainen voisi siirtää ennakoja tai muita verovaroja Suomesta toiseen valtioon veronkantososopimuksen määräysten mukaisesti.

Lakiin ehdotetaan lisättäväksi valtuutussäännös, jonka perusteella Verohallitus voisi tarvittaessa antaa tarkempia määräyksiä menettelystä verovarojen siirtämiseksi.

43 §. Siirrettävät verovarot. Pykälässä lueteltaisiin ne tilanteet, joissa verovarojen siirtäminen vieraaseen valtioon voi tulla kysymykseen.

44 §. Palautusilmoitus ja maksamisen lykkääminen. Pykälässä säädettäisiin veronpalautuksen ilmoittamisesta vieraan valtion viranomaiselle ja palautuksen maksamisen lykkäämisestä veronkantososopimuksen määräysten mukaisesti.

45 §. Verovarojen siirtämisen edellytykset. Verovarojen siirtämisen edellytyksenä olisi nykyiseen tapaan se, että siirrettäviä varoja ei ole verosopimuksen nojalla käytetty Suomessa toimitetussa verotuksessa verovelvollisen verojen suorituksiksi ja että ne voidaan käyttää verovelvollisen verojen suorituksiksi toi-

nessa sopimusvaltiossa.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin ennakonpidätyksinä kertyneiden varojen siirtämisestä jo ennen verotuksen päättymistä muun muassa silloin, kun on ilmeistä, että veronkantososopimuksessa ja verosopimuksessa määrätty edellytykset varojen siirtämiselle ovat olemassa.

Pykälän 3 momentin mukaan tietyissä tapauksissa ennakonpalautus, muutoksen johdosta palautettava määrä sekä lähdevero olisi siirrettävä vieraan valtion viranomaisen pyynnöstä asianomaiselle viranomaiselle.

46 §. Suomeen siirretyn veron palauttaminen. Pykälässä säädettäisiin nykyiseen tapaan, että vieraasta valtiosta Suomeen siirretty vero tai veron ennako, jota ei ole käytetty verovelvollisen verojen suorituksiksi tai veronkuitaukseen, olisi palautettava verovelvolliselle.

10 luku. Erinäiset säännökset

47 §. Pienin kannettava ja palautettava määrä. Pykälään ehdotetaan koottavaksi nykyiset veronkantolaissa ja -asetuksessa olevat pienintä kannettavaa, perittävää ja palautettavaa määrää koskevat säännökset.

Pykälän 1 momentin mukaan alle 10 euron määrää ei kannettaisi eikä perittäisi eikä alle 17 euron määrästä lähetettäisi erikseen verotai maksulippua.

Pykälän 2 momentin mukaan laskuvirheen tai muun erehdyksen johdosta tai muusta syystä liian vähän peritty tai liikaa palautettu määrä jätettäisiin perimättä, jos erotus on säädettyä määrää pienempi. Perimiseen voidaan kuitenkin ryhtyä, jos saman maksuvelvollisen virhesuoritukset ovat lukuisia ja perimiseen on muutoin erityistä syytä.

Pykälän 3 momentissa ehdotetaan säädettäväksi pienimmästä palautettavasta määrästä. Säännös vastaisi veronkantoasetuksen 9 §:n 2 momenttia, jonka mukaan alle 5 euron määrää ei palauteta.

48 §. Aiheeton suoritus. Veronkantoasetuksen 9 §:ssä oleva säännös aiheettoman suorituksen palauttamisesta ehdotetaan verovelvollisen oikeuksia ja velvollisuuksia koskevana nostettavaksi lain tasolle. Nykyisestä

poiketen hakemusta aiheettoman suorituksen palauttamisesta ei tehtäisi sille verovirastolle, jonka tilille suoritus on maksettu, vaan Verohallituksen määräämälle veronkantoviranomaiselle.

49 §. Määräaikaisten laskeminen. Eräiden verojen ja palautusten maksamisesta annetun valtiovarainministeriön päätöksen 8 §:n säännös ehdotetaan siirrettäväksi lakiin. Sen mukaan maksettavan tai palautettavan määrän saa suorittaa ensimmäisenä arkipäivänä eräpäivän jälkeen, jos eräpäivä on pyhäpäivä, vapunpäivä tai arkilauantai. Pykälässä mainittaisiin erikseen maksuunpantujen verojen eräpäivä ja oma-aloitteisesti maksettavien verojen maksupäivä. Lisäksi pykälään ehdotetaan sisällytettäväksi velkakirjalain (622/1947) 5 §:ää vastaava maininta päivästä, jolloin pankkien yleisesti keskinäisissä maksuissaan käyttämät maksujärjestelmät eivät ole Euroopan keskuspankin tekemän päätöksen vuoksi käytössä ja Suomen Pankki on julkaissut asiasta ilmoituksen säädöskokoelmassa.

50 §. Tiedoksianto. Esityksessä ehdotetaan, että päätökset voitaisiin antaa tiedoksi joko hallintolain (434/2003) tarkoittamana tavallisena kirjeenä tai sähköisestä asioinnista viranomaisessa annetun lain (13/2003) 18 §:n tarkoittamana todisteellisena sähköisenä tiedoksiantona.

51 §. Voimaantulo. Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu. Lailla korvattaisiin 11 päivänä elokuuta 1978 annettu veronkantolaki siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

1.2. Valmisteverotuslaki

36 §. Pykälän 2 momenttia muutettaisiin siten, että valtiovarainministeriö ei enää määräisi rahalaitokselle maksettavaksi tulevasta viivästyskoron määrästä siinä tapauksessa, että rahalaitos ei ole suorittanut vastaanottamiaan verovaroja pykälän 1 momentissa mainitussa ajassa tullilaitoksen tilille. Sen sijaan korko määräytyisi korkolain 4 §:n 1 momentissa tarkoitetun korkokannan mukaan, ja asiasta säädettäisiin uuden veronkan-

tolain 14 §:ssä. Valmisteverotuslaissa ehdotetaan viitattavaksi veronkantolakiin.

1.3. Ajoneuvoverolaki

52 §. Pykälän 1 momentissa viitataan koron suuruuden osalta veronkantoasetuksen 11 §:ään. Pykälää ehdotetaan muutettavaksi siten, että koron suuruuden osalta viitattaisiin veronkantolakiin.

62 §. Pykälän 1 momentissa ehdotetaan ajoneuvoveron maksuunpantavan vähimmäismäärän laskemista 17 eurosta 10 euroon.

Ehdotettu muutos tarkoittaa samalla sitä, että jatkossa myös lyhyemmältä eräkaudelta maksuunpantavissa verolipuissa noudatettaisiin 10 euron vähimmäismäärää. Näin ollen tilanteissa, joissa verokausi päättyy esimerkiksi myynnin johdosta pian verolipun lähettämisen jälkeen, ei ole enää merkitystä sillä, onko juuri alkanut verokausi vai uusi eräjakso, vaan molemmissa tilanteissa lyhyeltä ajalta lähetettävä verolippu on määrältään vähintään 10 euroa. Nykyisin sellainen verovelvollinen, joka on valinnut veron maksamisen useammassa erässä ja myy auton esimerkiksi ensimmäisen eräkauden jälkeen, maksaa veron ilman vähimmäismäärän korottamista ja on näin edullisemmassa asemassa kuin yhdessä erässä maksava verovelvollinen, joka myy auton heti uuden verokauden alettua. Käytännössä on tullut ongelmia alle yhden euron suuruisten erälippujen osalta, sillä maksuautomaateilla ei voi maksaa alle yhden euron suuruista maksua. Tämänkin vuoksi on perusteltua, että myös erälipuille on säädetty vähimmäismäärä. Vähimmäismäärään korottamisen ulkopuolelle on kuitenkin tarkoituksenmukaista jättää edelleen lain 20 §:ssä tarkoitettu lisämaksuunpano ajoneuvon rekisteritietojen muututtua.

Ehdotuksen myötä minimimaksuunpanon määrä ja pienimmän perittävän veron määrä olisivat saman suuruisia. Lisäksi voidaan todeta, että perinnällä tässä pykälässä tarkoitetaan maksamattoman veron perintää ulosottoitse sekä maksamattomasta verosta verovelvolliselle ennen ulosottoperintää lähetettävää maksumuistutusta.

Lisäksi pykälään ehdotetaan selkeyden vuoksi lisättäväksi kolmas momentti, jossa poissuljetaan veronkantolain 47 §:n sovelta-

minen ajoneuvoverotukseen.

64 §. Pykälä sisältää erityissäännöksen, joka koskee tiedonsiirtokorvausta ja rahalaitoksen viivästyskorkoa. Uuden veronkantolain 14 §:n voimaantullessa säännökselle ei ole enää perusteita. Pykälä ehdotetaan näin ollen kumottavaksi tarpeettomana.

2. Voimaantulo

Lait ehdotetaan tuleviksi voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun ne on hyväksytty ja vahvistettu.

3. Säättämisjärjestys

Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset –jaksossa on kuvattu, miltä keskeisiltä osin lakia alemman asteista sääntelyä on nostettu lain tasolle. Valtuutussäännösten nojalla valtiovarainministeriö voisi edelleen antaa tarkempia määräyksiä veronkantoon liittyvistä kantoeristä ja määräajoista 11 §:n 1 ja 12 §:n 3 momentin mukaisesti, samoin kuin maksupaikoista 7 §:n 1 momentin mukaisesti, rahalaitoksille veroja koskevien tietojen vastaanottamisesta ja toimittamisesta maksettavasta korvauksesta 14 §:n 1 momentin mukaisesti sekä veronpalautusten maksuajoista 24 §:n 1 momentin mukaisesti.

Veronkannon häiriötön ja yhdenmukainen toiminta nopeastikin muuttuvissa tilanteissa edellyttää, että Verohallitus voisi antaa viranomaismenettelyä koskevia sitovia määräyksiä. Lakiin sisältyvät valtuutukset koskisivat menettelysääntöjä, joilla ei ole lainkaan tai on vain etäinen vaikutus verovelvollisen asemaan. Yksinomaan viranomaismenettelyyn kohdistuvat valtuutukset antaa tarkempia määräyksiä kirjanpito- ja kirjaamisen menettelystä 5 §:n 3 momentin nojalla, maksujen käyttämisestä verojen suoritukseksi 20 §:n nojalla, veronpalautuksessa noudatettavasta

menettelystä 24 §:n 2 momentin nojalla, veronkuittauksessa noudatettavasta menettelystä 33 §:n nojalla sekä verovarojen siirtämistä koskevasta menettelystä 42 §:n 2 momentin nojalla.

Verovelvollisiin ja maksuja välittäviin rahalaitoksiin ulottuvia vaikutuksia olisi maksamisen menettelyä ja maksamisen yhteydessä annettavien tietojen ilmoittamista koskevilla määräyksillä, joita Verohallitus voisi antaa 11 §:n 2 momentin ja 13 §:n 2 momentin nojalla. Ilmoittamisessa on kysymys sellaisista tiedoista, joiden perusteella maksu voidaan kohdentaa oikein.

Viranomaisen toimintaan kohdistuvista tarkemmista määräyksistä olisi kysymys myös 40 §:n 4 momentissa, joka koskee verosta vastuuseen määräämisessä noudatettavasta menettelystä. Aineelliset, verosta vastuuta koskevat säännökset määräytyvät asianomaisten verolakien mukaan. Verohallitukselle 38 §:n mukaan kuuluva oikeus antaa tarkempia määräyksiä perintään liittyvästä menettelystä ja perimistöimien täytäntönpainosta liittyy, kuten useat muutkin edellä mainitut määräykset, Verohallitukselle verohallintolaissa (1557/1995) säädetyin oikein ja yhdenmukaisen verotuksen edistämiseen. Esimerkiksi perintää koskevaa ohjeistusta olisi välttämätöntä antaa, mutta ilman valtuutusta sitovien normien antamiseen.

Ehdotetut norminantovaltuudet koskevat asioita, joista perustuslain 80 §:n nojalla voidaan antaa asetuksia tai muun viranomaisen oikeussääntöjä. Ehdotetut valtuutussäännökset täyttävät lisäksi täsmällisyyden ja tarkkarajaisuuden vaatimukset. Hallitus katsoo, että laki voidaan säätää tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Veronkantolaki

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Soveltamisala

Verotusmenettelystä annetussa laissa (1558/1995) ja ennakkoperintälaissa (1118/1996) tarkoitettujen verojen ja maksujen sekä metsänhoitomaksun, työnantajan sosiaaliturvamaksun, arvonlisäveron ja eräistä vakuutusmaksuista suoritettavan veron kannossa sovelletaan tämän lain säännöksiä.

Tämän lain säännöksiä sovelletaan myös muiden verojen ja maksujen kannossa, joista niin erikseen säädetään.

Maahantuonnin yhteydessä toimitettavasta arvonlisäveron kannosta säädetään erikseen.

2 §

Määritelmät

Tässä laissa:

1) *verolla* tarkoitetaan 1 §:n mukaisia veroja, maksuja ja muita suorituksia, minkä lisäksi veronkuittauksessa *verolla* tarkoitetaan maksuunpantua lähdeveroa, veron maksamiseen liittyviä viivästysseuraamuksia ja maksun lykkäyskorkoa sekä sellaista ulkomaan veroa, joka vieraan valtion kanssa virkaavusta veroasioissa tehdyn sopimuksen (*virka-apusopimus*) nojalla voidaan periä Suomessa;

2) *veronkannolla* tarkoitetaan verovarojen kantamiseen ja palauttamiseen kuuluvia toimenpiteitä kuten maksuliikettä ja verosuoritusten kirjaamista verovelvollisen ja veronsaajan hyväksi, verovaroista pidettävää kirjanpitoa ja veron perintää;

3) *veron perinnällä* tarkoitetaan veroviranomaisen perintätoimia sekä muuta verovelkojen perintää tässä ja muussa laissa säädettyjä perintäkeinoja käyttäen;

4) *maksuunpannulla verolla* tarkoitetaan veroa, jonka maksuajankohdan (*eräpäivä*) ja määrän veroviranomainen on määrännyt;

5) *oma-aloitteisella verolla* tarkoitetaan veroa tai maksua, jonka verovelvollinen tai verosta vastuussa oleva on velvollinen itse laskemaan ja suorittamaan laissa säädettyinä maksuajankohtana (*maksupäivä*) veronkantoviranomaiselle;

6) *verojäämällä* tarkoitetaan eräpäivänä maksamatta jätettyä maksuunpantua veroa;

7) *veronpalautuksella* tarkoitetaan verovelvolliselle takaisin maksettavaa veroa ja verolle laskettuja korkoja, minkä lisäksi veronkuittauksessa veronpalautuksella tarkoitetaan vieraasta valtiosta Suomeen siirrettyä veroa tai veron ennakkoa, jota ei ole käytetty verovelvollisen verojen suoritukseksi.

3 §

Verovarojen maksuliike

Verot kannetaan samoin kuin palautukset ja muut suoritukset maksetaan käyttäen valtion maksuliikepankeissa olevia veronkantoviranomaisen tilejä.

4 §

Yhdessä kannettavat verot

Verotusmenettelystä annetussa laissa tarkoitetuista veroista valtionvero, kunnallisvero ja kirkollisvero sekä vakuutetun sairausvakuutusmaksu kannetaan yhdessä yhtenä verovuoteen kohdistuvana verona.

5 §

Kirjanpito verovaroista

Kannetuista ja palautetuista veroista sekä muista suorituksista veronkantoviranomainen pitää verovarojen kirjanpitoa.

Verovarojen kirjanpidon tulee sisältää tiedot kannetuista ja palautetuista veroista sekä muista suorituksista. Verovarojen kirjanpidosta on käytävä ilmi valtion talousarviosta annetun lain (423/1988) ja valtion talousarviosta annetun asetuksen (1243/1992) edellyttämät tiedot samoin kuin veronsaajille tehtävien tilitysten edellyttämät tiedot.

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä verovarojen kirjanpito- ja kirjaamisnnettelystä.

6 §

Viranomainen

Veronkantoviranomaisina toimivat verovirastot. Verohallitus ohjaa ja valvoo veronkantoa.

2 luku

Veron maksaminen

7 §

Maksupaikat

Tässä laissa tarkoitetut verot, maksut ja muut suoritukset maksetaan rahalaitoksiin. Maksaja vastaa maksamisesta aiheutuvista kuluista. Valtiovarainministeriön asetuksella säädetään niistä maksupaikoista, jotka ottavat suorituksia vastaan perimättä maksua suoritamisesta aiheutuvista kuluista.

Verojen maksamisesta ulosottoviranomaiselle on voimassa, mitä siitä erikseen säädetään.

8 §

Maksuaika

Oma-aloitteinen vero on maksettava lain, asetuksen tai Verohallituksen päätöksen mu-

kaan määräytyvänä maksupäivänä. Maksuunpantu vero on maksettava viimeistään maksuunpanon yhteydessä määrättyä veron eräpäivänä.

9 §

Maksun suoritusajankohta

Vero katsotaan maksetuksi veronkantoviranomaiselle silloin, kun:

- 1) tilisiirto valtion tilille on veloitettu maksajan tililtä;
- 2) maksaja saa tositteen valtion tilille tapahtuneesta tilillepanosta; tai
- 3) maksaja saa tositteen veronmaksuja vastaanottavan maksupaikan kassalta.

Ulkomailla suoritettu vero katsotaan eräpäivänä maksetuksi, jos se on kirjattu veronkantoviranomaisen tilille viimeistään viikon kuluessa eräpäivästä. Tätä myöhemmin veronkantoviranomaisen tilille kirjattu verosuoritus katsotaan maksetuksi kirjauspäivänä, jollei verovelvollinen näytä tai asiakirjojen perusteella voida todeta maksupäivän olleen tätä aikaisempi.

10 §

Maksaminen maksu- tai eräpäivän jälkeen

Maksupäivän tai eräpäivän jälkeen maksetulle verolle lasketaan viivästysseuraamukset siten kuin veronlisäyksestä ja viivekorosta annetussa laissa (1556/1995) säädetään.

Jos maksuunpannun veron viivästysseuraamuksia ei ole suoritettu veron maksamisen yhteydessä, viivästysseuraamusten johdosta maksamatta jäänyt osa verosta ja sille laskeutut viivästysseuraamukset kannetaan erikseen. Jos oma-aloitteisesti maksettavan veron viivästysseuraamuksia ei ole suoritettu veron maksamisen yhteydessä, kannetaan viivästysseuraamukset erikseen.

11 §

Tarkemmat säännökset ja määräykset veron maksamisesta

Valtiovarainministeriön asetuksella säädetään verojen kanto- ja maksuajat tai eräpäivät

sekä kantoerien lukumäärän ja eräjaon perusteet, jollei muussa laissa tai sen nojalla muuta säädetä.

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä maksamisen yhteydessä ilmoitettavista tiedoista sekä ilmoittamisessa ja maksamisessa noudatettavasta menettelystä.

3 luku

Maksujen siirto veronkantoviranomaiselle

12 §

Maksujen siirtoajankohta

Valtion maksuliikepankit siirtävät kunakin päivänä vastaanottamansa verovarvat veronkantoviranomaisen tilille siten kuin valtion maksuliikkeen hoitamisesta tehdyn sopimuksen yhteydessä on sovittu.

Muut kuin 1 momentissa tarkoitetut rahalaitokset siirtävät kunakin päivänä vastaanottamansa verovarvat päivittäin veronkantoviranomaisen tilille viimeistään maksamista seuraavana sellaisena arkipäivänä, jona rahalaitos on yleisölle avoinna. Jos rahalaitos ei maksupäivänä ole yleisölle avoinna, varat on siirrettävä asianomaiselle tilille viimeistään tätä seuraavana toisena rahalaitoksen aukiolopäivänä.

Muut veronmaksuja vastaanottavat maksupaikat siirtävät vastaanottamansa verovarvat veronkantoviranomaisen tilille valtiovarainministeriön asetuksella säädettävänä ajan-kohtana.

13 §

Menettely maksuja siirrettäessä

Rahalaitosten ja muiden veronmaksuja vastaanottavien maksupaikkojen on toimitettava vastaanottamistaan ja veronkantoviranomaisen tilille siirtämistään verovaroista tiedot, joiden avulla maksut voidaan yksilöidä ja kirjata verovelvollisen hyväksi.

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä verovarojen siirtämismenettelystä ja siirtämisen yhteydessä ilmoitettavista maksuja koskevista tiedoista.

14 §

Korvaus tietojen toimittamisesta ja viivästyskorko

Valtiovarainministeriön asetuksella säädetään korvauksesta, joka maksetaan rahalaitoksille veroja koskevien tietojen vastaanottamisesta ja toimittamisesta.

Jos rahalaitos laiminlyö verovarojen siirtämisen veronkantoviranomaisen tilille määräajassa, sen on suoritettava vuotuista viivästyskorkoa viivästysajalta korkolain (633/1982) 4 §:n 1 momentissa tarkoitetun korkokannan mukaan.

4 luku

Maksun tai muun suorituksen käyttäminen veron suoritukseksi

15 §

Maksuunpannun veron suoritusjärjestys

Maksuvelvolliselta kannetut tai perityt varat käytetään maksuunpannun veron suoritukseksi seuraavassa järjestyksessä:

- 1) maksunlykkäyskorko;
- 2) viivekorko tai jäämämaksu ja viivästyskorko;
- 3) veronlisäys tai viivästyskorkoa vastaava korko;
- 4) veronkorotus;
- 5) vero;
- 6) jäännösveron korko tai maksettava yhteisökorko.

Jos vero kannetaan useammassa kuin yhdessä erässä, varat käytetään ensisijaisesti ensiksi erääntyneelle maksamatta olevalle erälle, jollei ole ilmeistä, että maksuvelvollinen on tarkoittanut ne muun erän maksuksi.

Jos veron perintään sovellettavassa muussa laissa suorituksen käyttämisestä säädetään 1 momentista poikkeavasti, noudatetaan näin perityn määrän käsittelyssä asianomaisen lain säännöksiä. Muut kuin edellä tässä momentissa tarkoitetut samaa veroa koskevat maksut ja muut suoritukset voidaan käyttää 1 momentin mukaisesti.

16 §

Oma-aloitteisen veron suoritusjärjestys

Maksu käytetään ensin oma-aloitteisen veron ja sen jälkeen veronlisäyksen suorituksiksi. Jos suorituksesta ei ilmene, mitä oma-aloitteista veroa on maksettu, tai jos maksu ei riitä oma-aloitteisten verojen täysimääräiseksi suorittamiseksi taikka jos veroa on suoritettu enemmän kuin maksaja on ilmoittanut, maksu käytetään seuraavassa järjestyksessä:

- 1) vero, jolla on useita veronsaajia;
- 2) työnantajan sosiaaliturvamaksu;
- 3) arvonlisävero;
- 4) muu valtiolle tuleva vero.

Vero katsotaan suoritetuksi verovelvollisen aloitteesta, jos maksu on suoritettu viimeistään sitä päivää edeltävänä päivänä, jona veron maksuunpanosta tehdään päätös. Maksuunpanon päätöspäivänä tai sen jälkeen suoritettu maksu katsotaan maksuunpannun veron suorituksiksi.

17 §

Yksilöimättömän maksun käyttäminen

Veron suorituksiksi tarkoitettu yksilöimätön maksu käytetään samassa järjestyksessä kuin 27 §:ssä tarkoitettu kuitattava veronpalautus. Vastaavasti menetellään, jos verovelvolliselta peritään samalla kertaa useita veroja tai veroeriä.

18 §

Kertyneen veron käyttäminen uudelleen maksuunpannun veron suorituksiksi

Jos verotus tai veroviranomaisen toimittama maksuunpano on palautettu uudelleen toimitettavaksi tai siirretty eri veroviranomaisen käsiteltäväksi taikka jos verotuskunta on muuttunut, kertynyt vero käytetään uudelleen toimitetun verotuksen perusteella maksuunpannun veron suorituksiksi. Kertyneen veron sille osalle, joka käytetään uuden veron suorituksiksi, ei makseta korkoa. Verolle kertyneistä viivästyseuraamuksista käytetään uuden veron suorituksiksi vain se osa, jota maksuvelvolliselta ei olisi peritty,

jos kumottu vero olisi ollut yhtä suuri kuin uusi vero.

Jos verovelvolliselle on määrätty valtionveroa tai samasta tulosta kunnallisveroa kahdessa tai useammassa kunnassa ja muutoksen johdosta pysytetään voimassa muu vero kuin minkä verovelvollinen on maksanut tai minkä suorituksiksi ennakkoja on käytetty, korkoa ei makseta sille osalle palautettavaa veroa, joka käytetään voimaan jätetyn veron suorituksiksi.

Kertynyt vero käytetään uudelleen maksuunpannulle verolle ennen veronkuittausta.

19 §

Ulkomailta Suomeen siirretyn veron käyttäminen

Kun Suomeen on vieraasta valtiosta siirretty sellaista veroa tai veron ennakkoa, jota ei ole käytetty verovelvollisen verotusmenetelystä annetun lain mukaisten verojen vähennykseksi vastaavasta tulosta toimitetussa verotuksessa, siirretyt varat käytetään tässä verotuksessa jäännösveron tai muun kannossa maksettavaksi jääneen määrän suorituksiksi. Verolle ei peritä siirrettyjä varoja vastaavalta osalta verotusmenetelystä annetussa laissa tarkoitettua jäännösveron korkoa eikä maksettavaa yhteisökorkoa. Korkoja ei peritä myöskään myöhemmin maksun yhteydessä.

Ulkomailta siirretty vero käytetään jäännösveron suorituksiksi ennen veronkuittausta.

Edellä 1 momentissa tarkoitettu toimenpide tehdään päivänä, jona verotus päättyy. Jos veroja käytetään verovuotta seuraavan vuoden jälkeen maksuunpantujen verojen suorituksiksi, päivä on kuitenkin veron maksuunpanokuukautta seuraavan kuukauden viimeinen päivä.

20 §

Tarkemmat määräykset maksun tai suorituksen käyttämisestä

Verohallitus voi antaa määräyksiä menetelystä, jota noudatetaan maksun tai muun, veron suorituksiksi luettavan määrän käyttämi-

sessä verovelvollisen veron suorituksiksi.

5 luku

Veron palauttaminen

21 §

Veronpalautuksen maksaminen

Veronkantoviranomainen maksaa veronpalautuksen asianomaiselle viipymättä sen jälkeen, kun oikeus palautuksen saantiin on ratkaistu ja kun 18 ja 19 §:ssä tarkoitetut toimenpiteet sekä veronkuittaukset on tehty.

Veronpalautus maksetaan euromääräisenä verovelvollisen ilmoittamalle pankkitilille.

Jos verovelvollinen on ilmoittanut palautuksen maksamista varten ulkomailla sijaitsevan pankin tilin, verovelvollinen vastaa kuluista, jotka ulkomailla sijaitseva pankki perii palautuksen maksamisesta. Jos pankkitiliä ei ole ilmoitettu, palautus maksetaan Verohallituksen määräämää menettelyä noudattaen.

Veronpalautus ja sille maksettava korko vanhentuvat viiden vuoden kuluessa sitä seuranneen vuoden alusta lukien, jona palautusta koskeva päätös on tehty. Veronkantoviranomainen voi erityisistä syistä asianosaisen pyynnöstä palauttaa vanhentuneen palautuksen.

22 §

Korkokanta palautusta maksettaessa

Jos veroa palautettaessa on lain mukaan maksettava korkoa, se lasketaan, jollei asianomaisessa verolaissa toisin säädetä, vuotuisena korkona, joka on kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden korkolain 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Palautukselle maksettu korko ei ole tuloverotuksessa veronalaista tuloa.

23 §

Palautuksen siirtäminen

Verovelvollinen ei voi veronkantoviranomaista sitovasti siirtää toiselle oikeuttaan

veronpalautukseen.

24 §

Tarkemmat säännökset ja määräykset veron palauttamisesta

Palautusten maksuajankohdista säädetään valtiovarainministeriön asetuksella.

Verohallitus voi antaa määräyksiä palautusmenettelystä ja palautuskoron laskemisesta.

6 luku

Veronkuittaus

25 §

Veronkuittaus

Veronkantoviranomainen kuittaa veronpalautuksen verojäämän suorituksiksi, jos tässä luvussa säädetyt kuittauksen edellytykset ovat olemassa. Veronkuittaus toimitetaan myös sellaisen verojäämän suorituksiksi, josta tai jonka osasta palautuksen saaja on määrätty vastuuvolliseksi.

26 §

Veronkuittauksen esteet

Veronkuittaukseen ei toimiteta vanhentuneen veron suorituksiksi.

Veronkuittaukseen ei käytetä:

- 1) myöhästyneenä suoritettua ennakon täydennysmaksua;
- 2) erehdyksessä suoritettua veroa;
- 3) veronpalautusta, joka aiheutuu verosta vapauttamisesta;
- 4) veronpalautusta, jota vastaavat varat on suoritettu jako-osuutena verovelvollisen konkurssipesästä;
- 5) veronpalautusta tai sen osaa, joka siirretään vieraalle valtiolle;
- 6) palautettavaa verotusmenettelystä annetun lain 22 a §:ssä tarkoitettua laiminlyöntimaksua.

Veronpalautuksen saajan konkurssi tai veronpalautuksen ulosmittaus eivät estä veron-

kuittauksen toimittamista.

27 §

Verojäämien kuittausjärjestys

Jos verojäämänä on useita eri veroja eikä palautus riitä niiden kaikkien suorituksiksi, palautuksella kuitataan sitä veroa, joka vanhenee ensimmäisenä.

Samana vuonna vanhentuvien verojen kesken noudatetaan seuraavaa kuittausjärjestystä:

1) verotusmenettelystä annetun lain 1 §:n 2 momentissa tarkoitettut verot ja maksut sekä enakkoperintälain ja sairausvakuutuslain (364/1963) nojalla maksuunpantu ennakko tai muu määrä;

- 2) työnantajan sosiaaliturvamaksu;
- 3) kiinteistövero;
- 4) muut valtiolle tulevat verot;
- 5) metsänhoitomaksu;
- 6) suhdannetalletus.

Virka-apusopimuksen nojalla Suomessa perittävänä olevat ulkomaan verot sekä verotusmenettelystä annetun lain 22 a §:ssä tarkoitettu tiedonantovelvolliselle määrätty lainlyöntimaksu kuitataan viimeisenä.

28 §

Veronkuittauspäivä

Veronkuittauspäivä on päivä, jona veronkantoviranomainen saa tiedon palautuksesta. Kun verojäämän suorituksiksi kuitataan palautettavaa ennakkoa, veronkuittauspäivä on päivä, jona verotus on päättynyt.

29 §

Korot veronkuittauksessa

Veronkuittausta toimitettaessa lasketaan palautukselle korko sekä verojäämälle viivästysseuraamukset veronkuittauspäivään.

30 §

Veronkuittauksesta ilmoittaminen

Veronkantoviranomainen ilmoittaa toimitte-

tusta kuittauksesta verovelvolliselle ja, jos kuittaukseen on käytetty verosta vastuussa olevan palautusta, myös verosta vastuussa olevalle. Kuittausilmoitukseen liitetään muutoksenhakuosoitus.

Jos erityiset syyt niin vaativat, asianosaiselle on annettava tilaisuus selvityksen esittämiseen ennen kuittaamista.

31 §

Ilmoitus ulosottomiehelle

Veronkantoviranomainen ilmoittaa ulosottomiehellä perittävänä olevan verojäämän kuittauksesta viipymättä ulosottomiehelle.

32 §

Muutoksenhaku veronkuittaukseen

Veronkuittaukseen oikaisuvaatimuksen veronkantoviranomaiselle voi tehdä verovelvollinen tai, jos kuittaukseen on käytetty verosta vastuussa olevan palautusta, myös verosta vastuussa oleva, joka katsoo toimitetun veronkuittauksen aiheettomaksi tai virheelliseksi.

Jos veronkuittaus todetaan aiheettomaksi tai virheelliseksi, veronkantoviranomaisen on maksettava asianomaiselle takaisin liikaa kuitattu määrä säädettyine korkoineen.

Verovelvollinen tai 1 momentissa tarkoitettu verosta vastuussa oleva, joka ei tyydy veronkantoviranomaisen päätökseen veronkuittauksen oikaisua koskevassa asiassa, saa hakea siihen muutosta hallinto-oikeudelta.

Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Muutoksenhakuun sovelletaan verotusmenettelystä annetun lain 70 ja 71 §:ää.

33 §

Tarkemmat määräykset veronkuittauksesta

Verohallitus voi antaa määräyksiä veronkuittauksessa noudatettavasta menettelystä.

7 luku

Verojen perintä

34 §

Perintäkeinot

Veronkantoviranomaisen on lähetettävä verojäämä ulosottoin perittäväksi. Ulosottoon sovelletaan tällöin, mitä verojen perimisestä ulosottoin säädetään.

Verojäämästä voidaan ennen ulosottoon lähettämistä ja ulosottoasian vireillä olon päätyttyä lähettää vero- tai maksuvelvolliselle maksumuistutus.

Ulosottoon lähettämisen sijasta tai sen ohella veronkantoviranomainen voi ryhtyä 35 §:ssä tarkoitettuihin erikoisperintätoimiin tilanteissa, joissa maksamatta jätetyn määrän kertyminen ei edellytä ulosottoa tai jotka muutoin edellyttävät erityistoimenpiteitä.

35 §

Erikoisperintätoimet

Veronkantoviranomainen voi verojen perimiseksi erikoisperintätoimena muun muassa:

- 1) selvittää verovelvollisen maksukykyä ja tarkoituksenmukaista perintäkeinoja;
- 2) ryhtyä verojen maksujärjestelyyn;
- 3) hakea verovelvollinen konkurssiin;
- 4) käyttää puhevaltaa konkurssissa, sulautumisessa, jakautumisessa, kiinteistön pakohuutokaupassa, julkisessa haasteessa, yrityksen saneerausmenettelyssä ja yksityishenkilön velkajärjestelyssä sekä muussa näihin rinnastettavassa tilanteessa;
- 5) ryhtyä tarvittaviin oikeudenkäynteihin;
- 6) ryhtyä turvaamistoimiin;
- 7) pyytää ja antaa kansainvälistä virka-apua siitä erikseen säädetyllä tavalla;
- 8) verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain (1346/1999) 21 §:n mukaisesti ilmoittaa verojäämiä koskevia tietoja julkaistaviksi.

Veronkantoviranomaisen on viipymättä ilmoitettava ulosottoviranomaiselle erikoisperintätoimesta, joka saattaa aiheuttaa muutoksia veron ulosottoperintään.

36 §

Suostumuksen antaminen ulkomailla toimeenpantavaan velkajärjestelyyn tai yrityssaneeraukseen

Silloin kun Suomen veronkantoviranomainen on pyytänyt virka-apua veron perimiseksi ulkomailla Suomen ja vieraan valtion välillä virka-avusta veroasioissa tehdyn kansainvälisen sopimuksen, Euroopan yhteisön antaman säädöksen tai muun säädöksen nojalla, veronkantoviranomaisella on oikeus muun säännöksen estämättä suostua virka-apua antavan valtion säännösten mukaiseen tai vapaaehtoiseen velkajärjestely- tai yrityssaneerausmenettelyyn, jos virka-apua antavan valtion veroihin voidaan soveltaa näitä menettelyjä.

37 §

Perintätoimista luopuminen

Veronkantoviranomainen voi olla ryhtymättä verojen perintään tai keskeyttää perinnän, jos sen ei arvioida johtavan tulokseen. Perintä kuitenkin aloitetaan tai keskeytettyä perintää jatketaan tilanteessa, jossa sen voidaan olettaa johtavan tulokseen.

Perimismahdollisuuksien toteamiseksi veronkantoviranomaisen on selvitettävä vero- tai maksuvelvollisen tuloihin, varallisuuteen ja olinpaikkaan liittyviä sekä muita perintään vaikuttavia seikkoja.

38 §

Tarkemmat määräykset verojen perinnästä

Verohallitus voi tarvittaessa antaa tarkempia määräyksiä verojen perintään liittyvästä menettelystä ja perimistöimien täytäntöönpanosta.

8 luku

Vastuu verosta

39 §

Vastuuvollinen

Vero- tai maksuvelvolliselta tämän lain nojalla kannettavasta verosta ovat kuin omasta verostaan vastuussa:

- 1) avoimen yhtiön yhtiömies;
- 2) kommandiittiyhtiön vastuunalainen yhtiömies;
- 3) kuolinpesän osakas;
- 4) yhteisetuuden osakas osuuttaan vastavalta osalta.

Konkurssipesä vastaa konkurssipesän varallisuuteen kuuluvasta kiinteistöstä konkurssin alkamisvuotta seuraavilta vuosilta määrätystä kiinteistöverosta.

Jos kiinteistö on hankittu yhtiön tai muun perustettavan yhteisön lukuun, yhtiö tai muu yhteisö vastaa kiinteistöstä määrätystä kiinteistöverosta siltä vuodelta, jona yhteisö on merkitty asianomaiseen rekisteriin.

Osakeyhtiö tai osuuskunta vastaa niin kuin omasta verostaan ennen sen rekisteröimistä harjoitetusta toiminnasta sen puolesta toimineille määrätystä verosta.

Edellä 1–4 momentissa tarkoitettuja vastuusäännöksiä sovelletaan, jollei verolainsäädännössä vastuusta toisin säädetä.

40 §

Vastuuseen määrääminen

Vero määrätään vero- tai maksuvelvollisen ja siitä vastuussa olevien yhteisvastuullisesti maksettavaksi. Vastuussa olevat merkitään veroviranomaisen verotus- tai maksuunpanopäätöksen taikka vero- tai maksulippuun.

Jollei 1 momentissa tarkoitettua merkintää vastuusta ole tehty, veroviranomaisen on varattava vastuuseen määrättävälle tilaisuus tulla kuulluksi ja tehtävä erillinen päätös tämän määräämisestä vastuuseen veron maksamisesta yhteisvastuullisesti vero- tai maksuvelvollisen kanssa.

Jos muualla verolaissa säädetään 1 ja 2 momentissa säädetystä poikkeavasti, noudatetaan sen lain säännöksiä.

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä vastuuseen määräämisessä noudatettavasta menettelystä.

41 §

Muutoksenhaku vastuumääräykseen

Vastuumääräyksen oikaisemisesta ja muutoksenhausta on voimassa, mitä verotusta koskevasta oikaisusta ja muutoksenhausta säädetään. Edellä 40 §:n 2 momentissa tarkoitettuun vastuuta koskevaan päätökseen saadaan kuitenkin aina hakea muutosta hallinto-oikeudelta 60 päivän kuluessa päätöksen tiedoksisaannista. Haettaessa muutosta veronsaajan puolesta aika on kuitenkin 30 päivää päätöksen tekemisestä.

9 luku

Kansainvälinen verovarojen siirtäminen

42 §

Toimivalta

Verohallitus tai sen määräämä veronkantoriviranomainen voi siirtää ennakkoja tai muita verovaroja vieraalle valtiolle sellaisen kansainvälisen sopimuksen määräysten nojalla, jonka tarkoituksena on välttää veron ennakon periminen useammassa kuin yhdessä valtiossa tai säännellä verovarojen siirtäminen valtioiden kesken (*veronkantosopimus*).

Verohallitus voi antaa tarkempia määräyksiä verovarojen siirtämistä koskevasta menettelystä.

43 §

Siirrettävät verovarot

Verovaroja voidaan siirtää vieraaseen valtioon seuraavissa tilanteissa tai siirto voi kohdistua seuraaviin eriin:

- 1) ennakoperintälain nojalla ennakonpidätyksinä kertyneet varat;
- 2) verotusmenettelystä annetun lain 50 §:ssä tarkoitettu ennakonpalautus ja

76 §:ssä tarkoitettu verotuksen muutoksen johdosta palautettava määrä;

3) rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annetun lain (627/1978) mukainen lähdeveron palautus;

4) veron määrä silloin, kun Suomi luopuu tulon verottamisesta Suomen ja vieraan valtion välillä kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn kansainvälisen sopimuksen nojalla.

44 §

Palautusilmoitus ja maksamisen lykkääminen

Jos ennakkoperintälain, verotusmenettelystä annetun lain tai rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annetun lain mukainen palautus ilmeisesti aiheutuu veronkantosopimuksen tai verosopimuksen soveltamisesta, palautuksesta on ilmoitettava asianomaisen vieraan valtion viranomaiselle, ja sen maksattamista on lykättävä siten kuin veronkantosopimuksessa määrätään.

Jos verosopimuksen nojalla tulon verottamisesta luovutaan Suomessa, palautusta on lykättävä siten kuin veronkantosopimuksessa määrätään.

45 §

Verovarojen siirtämisen edellytykset

Varojen siirtämisen edellytyksenä on, ettei siirrettäviä varoja ole verosopimuksen nojalla käytetty Suomessa toimitetussa verotuksessa verovelvollisen verojen suoritukseksi ja että ne voidaan käyttää verovelvollisen verojen suoritukseksi toisessa sopimusvaltiossa.

Ennakkonpidätyksinä kertyneet varat voidaan siirtää toisen sopimusvaltion viranomaisen pyynnöstä verotusmenettelystä annetun lain 49 §:ssä tarkoitettua verotuksen päättymistä odottamatta silloin, kun on ilmeistä, että veronkantosopimuksessa ja verosopimuksessa määrätty edellytykset varojen siirtämiselle ovat olemassa ja ennakkonpidätykset voitaisiin verotusmenettelystä annetussa laissa tarkoitettu tavoin lukea verovelvollisen hyväksi Suomessa.

Jos 1 momentissa säädetyt edellytykset ovat olemassa, verotusmenettelystä annetun

lain 50 §:ssä tarkoitettu ennakonpalautus ja 76 §:ssä tarkoitettu verotuksen muutoksen johdosta palautettava määrä sekä rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annetun lain mukainen lähdeveron palautus on siirrettävä vieraan valtion viranomaisen pyynnöstä asianomaiselle viranomaiselle.

46 §

Suomeen siirretyn veron palauttaminen

Verovelvolliselle palautetaan vieraasta valtiosta Suomeen siirretty vero tai veron ennakko, jota ei ole käytetty verovelvollisen verojen suoritukseksi tai tässä laissa tarkoitettuun veronkuittaukseen.

10 luku

Erinäiset säännökset

47 §

Pienin kannettava ja palautettava määrä

Jos kannettava tai perittävä määrä on pienempi kuin 10 euroa, sitä ei kanneta tai peritä. Jos maksuvelvolliselle olisi alle 17 euron määrän kantamiseksi erikseen lähetettävä vero- tai maksulippu, määrä jätetään kantamatta.

Jos viranomaiselle tai maksuvelvolliselle taikka jollekin muulle asianosaiselle sattuneen laskuvirheen tai muun erehdyksen johdosta tai muusta syystä veroa on peritty vähemmän tai palautettu enemmän, kuin mitä olisi pitänyt, ja erotus on 1 momentissa säädettyä määrää pienempi, se jätetään perimättä. Perimiseen voidaan kuitenkin ryhtyä, jos saman maksuvelvollisen virhesuoritukset ovat lukuisia tai perimiseen on muutoin erityistä aihetta.

Pienin palautettava määrä on 5 euroa.

48 §

Aiheeton suoritus

Aiheettoman suorituksen palauttamista haetaan Verohallituksen määräämältä veron-

kantoviranomaiselta. Muutoin toteamansa aiheuttoman suorituksen veronkantoviranomainen palauttaa hakemusta. Alle 5 euron suoritusta ei palauteta.

49 §

Määräaikojen laskeminen

Jos veron erä- tai maksupäivä tai veronpalautusten maksupäivä on pyhäpäivä, vapunpäivä tai arkilauantai, saa maksettavan tai palautettavan määrän suorittaa ensimmäisenä arkipäivänä sen jälkeen. Sama on voimassa, jos eräpäivä tai viimeinen maksupäivä on päivä, jona pankkien yleisesti keskinäisissä maksuissaan käyttämät maksujärjestelmät säädöskokoelmassa julkaistavan Suomen Pankin ilmoituksen mukaan eivät ole käytössä.

50 §

Tiedoksianto

Veroviranomaisen tämän lain nojalla tekemät päätökset annetaan tiedoksi asianosaisille hallintolain (434/2003) 59 §:ssä tarkoitettuna tavallisena kirjeenä tai sähköisestä asiointista viranomaistoiminnassa annetun lain (13/2003) 18 §:n tarkoitettuna todisteellisena sähköisenä tiedoksiantona.

51 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200 .

Tällä lailla kumotaan 11 päivänä elokuuta 1978 annettu veronkantolaki (611/1978) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

2.

Laki**valmisteverotuslain 36 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä joulukuuta 1994 annetun valmisteverotuslain (1469/1994) 36 §:n
 2 momentti,
 sellaisena kuin se on laissa 392/2000, seuraavasti:

36 §

Rahalaitoksen on suoritettava kunakin päivänä vastaanottamansa verovarot päivittäin tullilaitoksen tilille viimeistään maksupäivää seuraavana sellaisena arkipäivänä, jona rahalaitos on yleisölle avoinna. Jos verovaroja ei ole suoritettu valtion talousarviosta annetun

lain (423/1988) 13 a §:n 1 momentissa säädettyin tavoin tullilaitoksen tilille, rahalaitoksen on maksettava viivästyskorkoa siten kuin veronkantolaissa (/) säädetään.

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____ kuuta 200 .

3.

Laki**ajoneuvoverolain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 30 päivänä joulukuuta 2003 annetun ajoneuvoverolain (1281/2003) 64 §,
muutetaan 52 §:n 1 momentti ja 62 §:n 1 momentti sekä
lisätään 62 §:ään uusi 3 momentti seuraavasti:

52 §

Muutoksenhaun johdosta maksettava korko

Jos vero on muutoksenhaun tai oikaisun johdosta kumottu taikka veroa on alennettu, asianomaiselle on maksettava takaisin liikaa suoritettu määrä sekä sille vuotuista korkoa veron maksupäivästä sen mukaan kuin veronkantolaissa (/) säädetään.

62 §

Pienin perittävä, maksuunpantava ja palautettava määrä

Maksuunpantavan ajoneuvoveron vähimmäismäärä on 10 euroa lukuun ottamatta tämän lain 20 §:n mukaista ajoneuvoveron lisämaksuunpanoa. Veroa palautetaan, jos palautettava määrä on viisi euroa tai sen yli. Alle viiden euron palautus voidaan siirtää seuraavan maksuunpanon hyvitykseksi.

Ajoneuvoveron maksuunpanoon, perintään ja palauttamiseen ei sovelleta veronkantolain 47 §:ää.

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____ kuuta 200 .

Helsingissä 20 päivänä toukokuuta 2005

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Valtiovarainministeri *Antti Kalliomäki*

2.

Laki**valmisteverotuslain 36 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä joulukuuta 1994 annetun valmisteverotuslain (1469/1994) 36 §:n
 2 momentti,
 sellaisena kuin se on laissa 392/2000, seuraavasti:

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

36 §

36 §

Rahalaitoksen on suoritettava kunakin päivänä vastaanottamansa verovarot päivittäin tullilaitoksen tilille viimeistään maksupäivää seuraavana sellaisena arkipäivänä, jona rahalaitos on yleisölle avoinna. Jos verovaroja ei ole suoritettu valtion talousarviosta annetun lain (423/1988) 13 a §:n 1 momentissa säädetyin tavoin tullilaitoksen tilille, rahalaitoksen on maksettava valtionvarainministeriön määräämä korko viivästysajalta.

Rahalaitoksen on suoritettava kunakin päivänä vastaanottamansa verovarot päivittäin tullilaitoksen tilille viimeistään maksupäivää seuraavana sellaisena arkipäivänä, jona rahalaitos on yleisölle avoinna. Jos verovaroja ei ole suoritettu valtion talousarviosta annetun lain (423/1988) 13 a §:n 1 momentissa säädetyin tavoin tullilaitoksen tilille, rahalaitoksen on maksettava *viivästyskorkoa siten kuin veronkantolaissa (/) säädetään.*

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200 .

3.

Laki**ajoneuvoverolain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

kumotaan 30 päivänä joulukuuta 2003 annetun ajoneuvoverolain (1281/2003) 64 §, *muutetaan* 52 §:n 1 momentti ja 62 §:n 1 momentti sekä *lisätään* 62 §:ään uusi 3 momentti seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

52 §

52 §

Muutoksenhaun johdosta maksettava korko

Muutoksenhaun johdosta maksettava korko

Jos vero on muutoksenhaun tai oikaisun johdosta kumottu taikka veroa on alennettu, asianomaiselle on maksettava takaisin liikaa suoritettu määrä sekä sille vuotuista korkoa veron maksupäivästä *takaisinmaksupäivään* sen mukaan kuin veronkantoasetuksen (903/1978) 11 §:ssä säädetään.

Jos vero on muutoksenhaun tai oikaisun johdosta kumottu taikka veroa on alennettu, asianomaiselle on maksettava takaisin liikaa suoritettu määrä sekä sille vuotuista korkoa veron maksupäivästä sen mukaan kuin *veronkantolaisissa* (/) säädetään.

62 §

62 §

Pienin perittävä, maksuunpantava ja palautettava määrä

Pienin perittävä, maksuunpantava ja palautettava määrä

Maksuunpantavan ajoneuvoveron vähimmäismäärä verokaudelta on 17 euroa. Veroa palautetaan, jos palautettava määrä on viisi euroa tai sen yli. Alle viiden euron palautus voidaan siirtää seuraavan maksuunpanon hyvitykseksi.

Maksuunpantavan ajoneuvoveron vähimmäismäärä *on 10 euroa lukuun ottamatta tämän lain 20 §:n mukaista ajoneuvoveron lisämaksuunpanoa*. Veroa palautetaan, jos palautettava määrä on viisi euroa tai sen yli. Alle viiden euron palautus voidaan siirtää seuraavan maksuunpanon hyvitykseksi.

Ajoneuvoveron maksuunpanoon, perintään ja palauttamiseen ei sovelleta veronkantolain 47 §:ää.

Voimassa oleva laki

Ehdotus

64 §

(kumotaan)

Tiedonsiirtokorvaus ja rahalaitoksen viivästyskorko

*Rahalaitokselle maksettavaan tiedonsiirtokorvaukseen ja rahalaitoksen velvollisuu-
teen suorittaa viivästyskorkoa verovarojen
siirron tai tilityksen viivästymisen johdosta
sovelletaan, mitä Ajoneuvohallintokeskus ja
asianomaiset rahalaitokset siitä sopivat.*

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____
kuuta 200 .

Valtiovarainministeriön asetus**veronkannosta**

Valtiovarainministeriön päätöksen mukaisesti säädetään x päivänä xx kuuta 200 annetun veronkantolain (/) 7, 11, 12 ja 24 §:n ja 29 päivänä joulukuuta 1994 annetun valmisteverotuslain (1469/1994) 36 §:n nojalla:

1 luku

Verojen ja palautusten maksaminen

1 §

Verojen kantoerät

Verot kannetaan yhdessä tai useammassa erässä. Useammassa erässä kannettavat verot kannetaan samansuuruisina erinä, jollei x §:ssä tarkoitettusta veron alentamisesta muuta johdu. Veron eriin jakamisesta johtuva jakojäännös sisällytetään veron ensimmäiseen erään.

Verotusmenettelystä annetun lain (1558/1995) mukainen jäännösvero ja kiinteistövero kannetaan kahtena eränä, jos ne ovat määrältään 170 euroa tai enemmän.

Perintö- ja lahjavero kannetaan kahtena eränä, jos veron määrä on 500 euroa tai enemmän.

Metsänhoitomaksu kannetaan yhtenä eränä.

2 §

Alennetun veron kantoerien määräytyminen

Kun veroa on veroviraston, verotuksen oikeuslautakunnan tai muutoksenhakuviranomaisen päätöksellä alennettu, kannossa maksettavan määrän alennus kohdistetaan ensisijaisesti toiseen kantoerään. Jäännösvero maksetaan kahtena yhtä suurena eränä, jos kannossa maksettava määrä ylittää 85 euroa ja jos päätös kahdessa erässä maksettavan veron määrän alentamisesta on lähetetty verovelvolliselle viimeistään kaksi viikkoa ennen ensimmäisen erän eräpäivää. Perintö- tai lahjavero maksetaan kuitenkin kahtena yhtä

suurena eränä, jos kannossa maksettava määrä ylittää 250 euroa.

3 §

Eräpäivistä

Verotusmenettelystä annetun lain mukaisen jäännösveron sekä metsänhoitomaksun ja kiinteistöveron eräpäivät säädetään vuosittain valtiovarainministeriön asetuksella.

Yhteisön ja yhteisetuuden jäännösvero on suoritettava viimeistään verovelvollisen verotuksen päättymiskuukautta seuraavan kuukauden 25 päivänä.

Veroviraston maksuunpanemat oma-aloitteiset verot ja maksut on suoritettava viimeistään kolmen viikon kuluttua veron määräämisestä.

4 §

Perintö- ja lahjaverotuksen eräpäivät

Perintö- tai lahjaveron ensimmäinen erä on maksettava viimeistään sen kalenterikuukauden ensimmäisenä päivänä, joka alkaa lähinnä kolmen kuukauden kuluttua perintö- tai lahjaverotuksen toimittamispäivää seuraavan kuukauden alusta lukien. Toinen erä on maksettava viimeistään sen kalenterikuukauden ensimmäisenä päivänä, joka alkaa lähinnä viiden kuukauden kuluttua verotuksen toimittamispäivää seuraavan kuukauden alusta.

Jos veron maksamiseen on perintö- ja lahjaverolain (378/1940) 56 §:n nojalla myönnetty pidennystä, ensimmäinen erä on suoritettava viimeistään sen kalenterikuukauden ensimmäisenä päivänä, joka alkaa lähinnä kuuden kuukauden kuluttua perintö- tai lah-

javerotuksen toimittamispäivää seuraavan kuukauden alusta. Jollei perintö- ja lahjaverolain 56 §:n 3 momentista muuta johdu, jäljellä olevat erät on suoritettava vuoden välein edellisen erän eräpäivästä siten, että viimeinen erä suoritetaan viimeistään sen kalenterikuukauden ensimmäisenä päivänä, joka alkaa lähinnä neljän ja puolen vuoden kuluttua perintö- tai lahjaverotuksen toimittamispäivästä. Se osa perintö- tai lahjaveroa, jolle pidentystä ei ole myönnetty, maksetaan 1 momentin mukaisesti.

5 §

Muutetun veron eräpäivät

Jos vero tai maksu määrätään oikaisuvaatimukseen tai valitukseen annetun päätöksen, veronoikaisun, jälkiverotuksen, verotuksen uudelleen toimittamisen taikka seurannaismuutoksen johdosta, muu kuin perintö- ja lahjaveron suorittava yhtenä eränä viimeistään viiden viikon kuluttua veron määräämisestä. Jos muutoksen kohteena oleva vero olisi tullut suorittaa kahdessa erässä, eräpäivä saa olla aikaisintaan kuukauden kuluttua jälkimmäisen erän eräpäivästä.

Perintö- tai lahjaveron eräpäivä on viimeistään sen kalenterikuukauden ensimmäisenä päivä, joka alkaa kahden kuukauden kuluttua veron määräämisestä. Eräpäivä saa kuitenkin olla aikaisintaan 4 §:n 1 momentissa tarkoitettua jälkimmäisen erän eräkuukautta seuraavan kuukauden ensimmäinen päivä. Jos veron maksamiselle on perintö- ja lahjaverolain 56 §:n nojalla myönnetty pidennystä, verotuksen uudelleen toimittamisen johdosta maksettavaksi määrätty vero suoritetaan 4 §:n 2 momentin mukaan.

6 §

Ennakonpalautusten maksaminen

Tuloverolain (1535/1992) 3 §:ssä tarkoitettulle yhteisölle ja 5 §:ssä tarkoitettulle yhteisetuudelle tulevan ennakonpalautuksen maksupäivä on verovelvollisen verotuksen päättymiskuukautta toiseksi seuraavan kuukauden 7 päivä.

Muiden kuin 1 momentissa tarkoitettujen

verovelvollisten ennakonpalautusten maksuajankohdasta säädetään erikseen vuosittain valtiovarainministeriön asetuksella.

2 luku

Verojen maksupaikat ja tiedonsiirtokorvaukset

7 §

Maksaminen ilman kuluja

Verot, maksut ja muut suoritukset voidaan maksaa ilman suorittamisesta aiheutuvia lisäkustannuksia tullilaitoksen toimipaikkoihin Helsingissä, Lahdessa, Hämeenlinnassa, Turussa, Porissa, Vaasassa, Tampereella, Jyväskylässä, Kouvolassa, Kuopiossa, Joensuussa, Torniossa, Oulussa, Kajaanissa, Rovaniemellä ja Muoniossa.

Ahvenanmaan maakunnassa verot, maksut ja muut suoritukset voidaan maksaa Ahvenanmaan lääninhallitukseen.

8 §

Maksujen siirto

Veronkantolain 12 §:n 3 momentissa tarkoitettujen maksupaikkojen on siirrettävä vastaanottamansa verovarot viivytyksettä veronkantoviranomaisen pankkitilille.

9 §

Tiedonsiirtokorvaus

Verovarojen välitysjärjestelmässä välitettävistä verovaroista rahalaitokselle maksetaan korvausta siten kuin 2 ja 3 momentissa säädetään. Muuta välitystapaa käytettäessä korvaus määräytyy siten kuin valtion maksuliikkeen hoitamisesta tehdyn sopimuksen yhteydessä on sovittu.

Verovarojen välitysjärjestelmää käytettäessä rahalaitokselle maksetaan tiedonsiirtokorvauksena 14 senttiä kultakin kannetulta veroerältä, jota koskeva maksutieto toimitetaan tai välitetään verovirastolle konekielisessä muodossa. Jos rahalaitos konekielisen maksutiedon lisäksi toimittaa verovirastolle kan-

nettua erää koskevan tositteen, korvaus on kuitenkin 30 senttiä.

Jos rahalaitos konekielisen maksutiedon lisäksi välittää verovirastolle maksutositteelta tallennetun tai asiakkaansa pankille välittämän viestin, korvaus on enintään 70 merkin

pituudesta viestitiedosta 35 senttiä ja enintään 140 merkin pituisesta viestitiedosta 50 senttiä. Korvaus tässä momentissa tarkoitetun konekielisesti välitettävän tiedon sijaan lähetävästä tositteesta on 42 senttiä.